

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

MAREA CAMERĂ

CAUZA AXEL SPRINGER AG ÎMPOTRIVA GERMANIEI

(Cererea nr. 39954/08)

Hotărâre

Strasbourg

7 februarie 2012

Hotărârea este definitivă. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Axel Springer AG împotriva Germaniei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, reunită în Marea Cameră compusă din Nicolas Bratza, *președinte*, Jean-Paul Costa, Françoise Tulkens, Josep Casadevall, Lech Garlicki, Peer Lorenzen, Karel Jungwiert, Renate Jaeger, David Thór Björgvinsson, Ján Šikuta, Mark Villiger, Luis López Guerra, Mirjana Lazarova Trajkovska, Nona Tsotsoria, Zdravka Kalaydjieva, Mihai Poalelungi, Kristina Pardalos, *judecători*, și Michael O'Boyle, *grefier adjunct*,

După ce a deliberat în camera de consiliu la 13 octombrie 2010 și 7 decembrie 2011, Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 39954/08 îndreptată împotriva Republicii Federale Germania, prin care o persoană juridică de drept german, societatea pe acțiuni Axel Springer AG („reclamanta”), a sesizat Curtea la 18 august 2008 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamanta se plânge de interdicția care i-a fost impusă de a prezenta informații privind arestarea și condamnarea unui actor cunoscut, care încălcase legislația privind drogurile. Aceasta pretinde că a fost încălcat art. 10 din convenție.

3. Cererea a fost repartizată inițial Secției a cincea a Curții (art. 52 § 1 din Regulamentul Curții). La 13 noiembrie 2008, o cameră a secției respective a hotărât să aducă cererea la cunoștința Guvernului. Astfel cum îi permitea art. 29 § 3 din convenție, în

versiunea aflată în vigoare la vremea respectivă, aceasta a decis, de asemenea, să examineze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei. La 30 martie 2010, o cameră, compusă din judecătorii Peer Lorenzen, *președinte*, Renate Jaeger, Karel Jungwiert, Rait Maruste, Mark Villiger, Mirjana Lazarova Trajkovska și Zdravka Kalaydjieva, precum și Claudia Westerdiek, *grefier de secție*, după ce a decis să conexeze prezenta cerere cu cererile *Von Hannover împotriva Germaniei* (nr. 40660/08 și 60641/08), privind refuzul instanțelor germane de a interzice orice nouă publicare a două fotografii, și-a declinat competența în favoarea Marii Camere, niciuna din părți necontestând această măsură, după ce au fost consultate în acest sens (art. 30 din convenție și art. 72 din regulament).

4. Compunerea Marii Camere a fost adoptată în conformitate cu fostul art. 27 § 2 și 3 din convenție (devenit art. 26 § 4 și 5) și art. 24 din regulament. La 3 noiembrie 2011, s-a încheiat mandatul președintelui Curții, Jean-Paul Costa. Nicolas Bratza i-a succedat în funcție și de la acea dată a asigurat președinția Marii Camere în cauză (art. 9 § 2 din regulament). Jean-Paul Costa și-a păstrat funcția de judecător ulterior expirării mandatului, în temeiul art. 23 § 3 din convenție și art. 24 § 4 din regulament. În cadrul ultimelor deliberări, Lech Garlicki și Nona Tsotsoria, judecători supleanți, i-au înlocuit pe Rait Maruste și Christos Rozakis, indisponibili (art. 24 § 3 din regulament).

5. Președintele Marii Camere a hotărât să mențină aplicarea art. 29 § 3 din convenție în fața Marii Camere, în vederea examinării simultane a admisibilității și a fondului cererilor. De asemenea, acesta a decis ca prezenta cerere și cererile *Von Hannover împotriva Germaniei*, citate anterior, să fie instrumentate simultan (art. 42 § 2 din regulament).

6. Atât reclamanta, cât și Guvernul au depus observații scrise cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei. Guvernul a prezentat comentarii scrise cu privire la observațiile reclamantei.

7. Au fost primite observații și de la organizațiile neguvernamentale *Media Lawyers Association*, *Media Legal Defence Initiative*, *International Press Institute* și *World Association of Newspapers and News Publishers*, care au fost autorizate de președinte să intervină în procedura scrisă (art. 36 § 2 din convenție și art. 44 § 2 din regulament). Părțile au avut posibilitatea de a răspunde la aceste comentarii (art. 44 § 5 din regulament).

8. La 13 octombrie 2010, a avut loc o ședință publică la Palatul Drepturilor Omului din Strasbourg (art. 59 § 3 din regulament).

S-au înfățișat:

– *pentru Guvern*,

A. Wittling-Vogel, din cadrul Ministerului Federal al Justiției, *agent*,

C. Walter, profesor de drept public, *consilier*,

von Ungern-Sternberg, asistent, domnul Sommerlatte, de la Oficiul Federal al Culturii,

și A. Maatsch, judecător la Tribunalul Regional din Hamburg, *consilieri*;

– *pentru reclamantă*

U. Börger, avocat,

consilier,

K. Hesse, avocat,

consilier.

Curtea a ascultat declarațiile și răspunsurile judecătorilor Walter și Börger.

În urma solicitării președintelui Marii Camere să prezinte informații suplimentare privind organizarea unei conferințe de presă de către Parchetul din München, ca urmare a arestării actorului X, ulterior părțile au prezentat în scris un anumit număr de documente cu privire la acest subiect.

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

9. Reclamanta este o societate pe acțiuni cu sediul în Hamburg. Aceasta editează cotidianul de mare tiraj *Bild*. Prezenta cauză privește publicarea, de către acest cotidian, a două fotografii ale lui X, un actor de televiziune cunoscut. Din mai 1998 până în noiembrie 2003, X a jucat rolul comisarului Y, erou al unui serial TV polițist, difuzat seara pe un canal de televiziune privat, până în 2005. În octombrie 2004, fuseseră difuzate 103 episoade, dintre care ultimele 54 cu X în rolul comisarului Y. Cota medie de audiență a serialului era de 18% (adică între 3 și 4,7 milioane de spectatori pe episod).

10. La 14 iunie 2003, reclamanta a dezvăluit că X fusese condamnat pentru deținere ilegală de droguri. După ce a primit un avertisment din partea lui X, aceasta s-a angajat, sub sancțiunea unei amenzi convenite, să nu difuzeze informația conform căreia X fusese condamnat la o pedeapsă de cinci luni de închisoare cu suspendare și la plata unei amenzi de 5 000 de euro (EUR) pentru deținerea, la domiciliul acestuia, a patru grame de cocaină, pe care și le trimisese din Brazilia prin curier.

A. Arestarea lui X

11. La 23 septembrie 2004, în jurul orelor 23, X a fost arestat la festivalul berii din München (*Oktoberfest*) pentru posesie de cocaină. Printr-o declarație solemnă (*eidesstattliche Versicherung*), o ziaristă din cadrul societății reclamante a afirmat că întrebase poliștii prezenți la fața locului dacă X fusese arestat și care era motivul arestării. Poliția confirmase că X fusese arestat în cortul firmei de bere Käfer, având asupra lui cocaină, fără să ofere mai multe detalii.

12. Conform acestei declarații, ziarista îl contactase pe procurorul W., purtătorul de cuvânt al Parchetului de pe lângă Tribunalul Regional München I, și îi solicitase informații. W. confirmase că X fusese arestat în cortul firmei Käfer, găsindu-se asupra lui cocaină. Conform lui W., agenți de poliție îmbrăcați civil îl arestaseră pe X deoarece îl văzuseră făcând un gest suspect cu mâna în timp ce ieșea de la toaletă. Agenții îl percheziționaseră și, găsind asupra lui un plic cu 0,23 grame de cocaină, l-au reținut. Conform lui W., arestarea a avut loc la 23 septembrie, în jur de orele 23, fiind în curs de soluționare o plângere penală.

B. Articolele în litigiu

1. Primul articol

13. În ediția sa din 29 septembrie 2004, cotidianul *Bild*, editat de reclamantă, a publicat pe prima pagină, cu caractere mari, următorul titlu:

„Cocaină! Comisarul Y prins la festivalul berii din München. „

Articolul, scris cu caractere mici, se citește după cum urmează:

„A ieșit de la toaletă tapotându-și nasul în mod suspect și a fost arestat! La festivalul berii, poliția l-a prins pe X [...] ani, comisarul Y la televizor], în posesia unui plic mic ce conținea cocaină. Pentru detalii, citiți pagina 12.”

La pagina doisprezece a cotidianului era scris următorul titlu:

„Starul TV X prins având asupra sa cocaină. Un covrig (*Brezn*), o halbă de bere [conține un litru de bere – *Maß*] și o linie de cocaină (*Koks*).”

Articolul, scris cu caractere mici, se citește după cum urmează:

„Noaptea de joi, orele 23. La festivalul berii, lumea a băut, a petrecut, s-a legănat braț la braț. Și a tras pe nas [...]. În cortul celebrităților, starul micului ecran X [...] ani, cu numele real [...] a ieșit de la toaleta bărbaților. Își tapota nasul, atrăgând astfel atenția agenților de poliție. Agenții l-au controlat pe actor, vedeta serialului de televiziune Y (din care se difuzaseră, până în luna iunie, mai mult de 60 de episoade în cinci ani). COCAINĂ! X a avut asupra lui o hârtie care conținea 0,23 grame de cocaină. S-a emis mandat de arestare provizorie. Procurorul general W. din München a declarat pentru *Bild*: „Făcea un gest suspect cu mâna, își tapota nasul cu degetele. Bineînțeles că acest lucru a atras atenția agenților noștri. O anchetă este în curs de desfășurare. Totuși, este vorba doar de o cantitate mică de cocaină. W.: „Chiar în mijlocul terenului unde se desfășura festivalul – ar fi putut fi tutun de prizat, dar oamenii noștri au fler pentru lucrurile astea...”. X era deja certat cu justiția pentru deținere de droguri. În iulie 2000, comisarul din serialul TV fusese condamnat la o pedeapsă de cinci luni de închisoare cu suspendare și doi ani termen de încercare, precum și la plata unei amenzi de 5 000 EUR. Acesta a fost acuzat de import ilegal de droguri. Cu ocazia unui sejur în Brazilia, X aranjase ca patru grame de cocaină să fie trimise prin curier la adresa lui din München. Termenul de încercare expirase de doi ani. Cantitatea de drog găsită în cort [...] este nesemnificativă. La ce se poate aștepta actorul? Conform unui expert în drept interogat de *Bild*: „Chiar dacă a expirat termenul de încercare, condamnarea anterioară este recentă. X riscă să primească o pedeapsă cu închisoarea cu executare de până la șase luni”. De ce închisoare? „Se pare că X nu s-a speriat suficient de pedeapsa cu închisoarea cu suspendare”. Actorul a fost supus fără îndoială unui examinări a părului. Fiecare centimetru de păr permite să se stabilească dacă a fost folosită cocaină și în ce cantitate. Ieri, X a refuzat să facă vreun comentariu. PS: „În toate toaletele din cort [...] erau panouri pe care scria: „Consumul de droguri se pedepsește conform legii penale!”

Articolul era însoțit de trei fotografii ale lui X, una pe prima pagină, celelalte două pe pagina doisprezece.

14. În aceeași zi, în cursul dimineții, agenții de presă și alte ziare și reviste au relatat despre arestarea lui X, făcând parțial referire la articolul publicat în *Bild*. În cursul zilei respective, W. a confirmat faptele prezentate de cotidianul *Bild* altor mijloace de informare în masă scrise și unor canale de televiziune, dintre care două („RTL” și „Pro7”) au difuzat reportaje chiar în aceeași seară. Într-unul din reportaje, procurorul W. a făcut următoarea declarație:

„Agenții de poliție l-au văzut pe X. făcând un gest suspect cu mâna în timp ce ieșea de la toaletă. Agenții au tras concluzia că prizase ceva. A fost percheziționat și s-a găsit asupra lui un plic cu 0,213 grame de cocaină. Fusese condamnat deja pentru import de droguri. Primise o pedeapsă cu închisoarea cu suspendare. Acesta nu se află la prima infracțiune (*Ersttäter*). Ar fi trebuit să știe că nu trebuia să se atingă de droguri. Acum se poate aștepta la o nouă pedeapsă cu închisoarea, deși cantitatea găsită asupra lui este nesemnificativă.

2. Al doilea articol

15. La 7 iulie 2005, cotidianul *Bild* a publicat în paginile din interior un articol intitulat „Comisarul X din serialul TV recunoaște în instanță că a prizat cocaină. Primește o amendă de 18 000 euro!”, care are următorul cuprins:

„München – La televizor, joacă rolul unui comisar care pune răufăcătorii în spatele gratiilor. Ieri, actorul X [...] ani, [...] a fost adus, la rândul său, în fața instanței și a mărturisit! X, care trebuia să dea explicații Tribunalului din München pentru „posesie ilegală de droguri”, a recunoscut că a consumat droguri! Avocatul lui X [...] a declarat: „Recunoaștem pe deplin faptele de care suntem acuzați în actul de acuzare”. X a mărturisit în fața instanței: „Am fumat cannabis ocazional și am consumat cocaină din când în când. Acest lucru nu m-a făcut fericit. Nu era un obicei, dar se întâmpla din când în când”. Întrebarea judecătorului [...]: „Consumați droguri în prezent?” Răspunsul lui X: „Nu, fumez țigări.” Sentința: o pedeapsă cu amenda de 18 000 EUR. Instanța: „Mărturisirea completă a acuzatului a fost în favoarea lui.” La televizor, X continuă anchetele de partea legii și ordinii. La Viena, acesta se află în fața camerelor pentru serialul TV [...] care ar trebui să înceapă să fie difuzat pe al doilea canal în toamnă.”

Articolul era însoțit de o fotografie a lui X.

C. Procedurile în fața instanțelor germane

16. Imediat după apariția articolelor, X a chemat în judecată reclamanta în fața Tribunalului Regional din Hamburg. La răspunsul inițial, reclamanta a anexat declarația ziaristei sale (supra, pct. 11 și 12), precum și numeroase articole din presă referitoare la X, printre care mai multe interviuri acordate de acesta, în special revistei *Bunte*, însoțite de fotografia persoanei în cauză.

1. Prima procedură

a) Procedura de ordonanță președințială

17. La 30 septembrie 2004, Tribunalul Regional din Hamburg a interzis publicarea primului articol, după ce a fost sesizat de X cu o cerere de ordonanță președințială, la 29 septembrie 2004. În hotărârea din 12 noiembrie 2004, instanța a confirmat interdicția. La 28 iunie 2005, Curtea de Apel Hamburg a confirmat hotărârea.

La 6 octombrie 2004, tribunalul regional a interzis, de asemenea, publicarea fotografiilor care ilustrau acest articol. În hotărârea din 12 noiembrie 2004, acesta a confirmat interdicția. Reclamanta nu a atacat această hotărâre, care a rămas definitivă.

b) Procedura pe fond

i. Hotărârea tribunalului regional

18. La 11 noiembrie 2005, Tribunalul Regional din Hamburg a interzis orice nouă publicare a primului articol aproape în totalitate, sub sancțiunea plății de penalități cu titlu cominatoriu, în temeiul art. 823 § 1 și art. 1004 § 1 (prin analogie) din Codul civil (supra, pct. 47), interpretat în lumina dreptului la protejarea personalității (*Allgemeines Persönlichkeitsrecht*). Instanța a obligat-o pe reclamantă la plata sumei de 5 000 EUR cu titlu de penalități, precum și la plata cheltuielilor de judecată (811,88 EUR, sumă la care se adăuga dobânda legală calculată începând din 4 noiembrie 2004).

19. Conform tribunalului regional, reportajul în litigiu, care menționa numele lui X și era însoțit de fotografii ale acestuia, reprezenta o ingerință considerabilă a personalității reclamantului, care, având în vedere dezvăluirea comportamentului său delictual, fusese, să spunem, pus la stâlpul infamiei și discreditat în fața publicului. Conform instanței, în ciuda acestor efecte negative, astfel de reportaje ar fi fost totuși legale dacă ar fi avut ca obiect infracțiuni grave care făceau parte din istoria contemporană și despre care presa avea dreptul să relateze. Orice ingerință în sfera privată a unui infractor era totuși limitată de principiul proporționalității, care implica o punere în balanță a intereselor conflictuale. Tribunalul a considerat că, în speță, dreptul la protecția personalității lui X prelua asupra interesului publicului de a fi informat, chiar dacă nu era contestată veridicitatea faptelor relatate de cotidianul *Bild*. Nici natura infracțiunii săvârșite, nici personalitatea lui X, nici alte circumstanțe nu justificau reportajul în litigiu.

20. Tribunalul a evidențiat faptul că, deși o încălcare a legislației privind drogurile nu reprezenta o infracțiune minoră, cu atât mai mult cu cât, în speță, era vorba despre cocaină, un drog puternic, X avea asupra sa doar o cantitate mică din acest drog și nu fusese acuzat de trafic de droguri. Prin urmare, era vorba despre un tip de infracțiune de o gravitate medie, sau chiar minoră, care făcea obiectul a numeroase proceduri penale și nu reprezenta niciun interes special pentru public. Instanța a adăugat că, spre deosebire de infracțiunile grave (precum jafurile armate spectaculoase ori crimele), nu existau circumstanțe speciale de natură să diferențieze infracțiunea în cauză de infracțiunile ordinare, chiar dacă se pleca de la ipoteza conform căreia consumul de droguri era mai răspândit în rândul personalităților lumii artelor

și ale mass-mediei decât în alte cercuri. În plus, modul în care fusese conceput reportajul confirma faptul că infracțiunea în sine nu era una importantă. Acesta pune accent mai mult pe persoana lui X decât pe infracțiunea în sine, care probabil că nu ar fi fost relatată niciodată în presă dacă ar fi fost săvârșită de o persoană necunoscută publicului. În mod similar, conform tribunalului, deși condamnarea anterioară a lui X pentru fapte similare era de natură să crească interesul publicului, era totuși singurul antecedent judiciar al persoanei în cauză și, în plus, data de mai mulți ani.

21. Conform tribunalului, publicarea articolelor în litigiu nu era justificată nici de personalitatea lui X. În mod cert, publicul avea un interes pentru comisarul Y, personaj al unui serial TV relativ popular, dar nu pentru persoana actorului care juca rolul respectiv. Nimic nu indica faptul că X atrăgea atenția publicului datorită prestației sale de actor sau a altor activități care îl includeau într-un cerc de persoane cu privire la care publicul avea nevoie de o informare permanentă. În orice caz, interesul pentru X nu depășea interesul pe care îl arăta în mod obișnuit publicul pentru actorii principali din seriile TV germane.

22. Tribunalul a observat că reclamanta publicase numeroase articole despre X, care acopereau o perioadă de șase ani, dar se refereau în special la ultimii trei ani. În marea lor majoritate, aceste publicații se limitau totuși la a menționa pur și simplu numele actorului, adesea fără fotografii, în cadrul unor enumerări ale celebrităților invitate la diverse evenimente. Dacă era incontestabil faptul că X participase la peste 200 de producții cinematografice și televizate naționale și internaționale, acest lucru nu spunea foarte multe despre importanța sa publică. Într-adevăr, unii actori puteau să fi jucat în sute de seriale de televiziune și totuși să rămână necunoscuți publicului. Nu exista nicio dovadă că X își făcuse un nume datorită unei anumite prestații sau ocupa în societate o poziție importantă care îl adusese în atenția publicului.

23. X încercase, într-o anumită măsură, să atragă atenția publicului atunci când acordase interviuri anumitor reviste în perioada 2000-2003. Prin urmare, trebuia să dea dovadă, în ceea ce privește reportajele publicate despre el, de o toleranță mai mare decât alte personaje cunoscute care trăiau discret. Conform instanței, X nu se apropiase de public într-o asemenea măsură încât să renunțe implicit la dreptul său la protecția personalității.

24. În plus, tribunalul regional a admis că faptul că actorul încălcase legea, în vreme ce juca rolul unui comisar de poliție care avea sarcina de a lupta împotriva criminalității, reprezenta un eveniment mai distractiv pentru public decât dacă actorul ar fi jucat orice alt rol. Totuși, această divergență între rol și viața personală a actorului nu însemna că publicul îl confunda cu personajul fictiv. X nu făcea decât să intre în pielea comisarului, așa cum putea să o facă în cazul oricărui alt personaj, fără să adopte însă, în viața sa cotidiană, comportamentul personajului în cauză. Faptul că un actor nu adopta stilul de viață al personajului pe care îl juca nu putea fi considerat un eveniment extraordinar care să merite să fie relatat. Or, conform instanței, spectatorii știau să facă diferența între actor și rolul său, chiar și atunci când notorietatea actorului respectiv se datora, în esență, încarnării unui singur personaj.

25. În plus, tribunalul regional a considerat că X nu pozase într-un model de virtute morală și nici nu adoptase o poziție cu privire la probleme legate de consumul de droguri. Interviurile realizate de reclamantă nu conțineau niciun comentariu de-al lui X în această privință. În numărul 48/2003 al revistei *Bunte*, X declarase, în treacăt, că nu avea alcool în casă și că devenise un mare expert în ceaiuri. Conform instanței, faptul că X făcuse un comentariu concis cu privire la condamnarea sa anterioară în cele două interviuri din 2000 și 2001 nu însemna că se prezentase ca un susținător sau detractor al luptei împotriva drogurilor sau ca un expert în materie. Acest subiect a fost tratat doar marginal în interviu, care privea în principal perspectivele profesionale și problemele relaționale ale actorului.

26. Subliniind că, la punerea în balanță a intereselor aflate în joc, criteriile hotărâtoare erau gradul de notorietate a lui X și importanța infracțiunii de care era acuzat, tribunalul regional a considerat că speța privea un actor a cărui notorietate nu era excepțională și care

era acuzat de o infracțiune care, deși nu era nesemnificativă, era puțin spectaculoasă și putea fi considerată destul de obișnuită în lumea entertainment-ului. Prin urmare, publicul nu avea un mare interes de a fi informat cu privire la un fapt destul de banal, în vreme ce informația publicată constituia o ingerință gravă (*gravierend*) în dreptul lui X la protecția personalității sale.

27. În cele din urmă, tribunalul regional a considerat că reclamanta a susținut în mod eronat că publicarea articolului era legală deoarece urmărea interese legitime. Cu siguranță, atașatul de presă al Parchetului din München informase un număr mare de reporteri mass-media cu privire la faptele comise de X și le dezvăluise identitatea acestuia. Nu existau îndoieli cu privire la faptul că parchetul putea fi considerat drept o „sursă privilegiată” (*privilegierte Quelle*) de informații, care nu necesitau, de regulă, verificări privind veridicitatea conținutului lor. În plus, trei agenții de presă difuzaseră informații similare. Totuși, chiar presupunând că ar fi primit toate informațiile înainte de publicarea articolului în litigiu, reclamanta putea doar să concluzioneze că informațiile respective erau reale, fără să fie scutită de obligația de a verifica dacă publicarea lor era justificată în ceea ce privește dreptul lui X la protecția personalității sale. În opinia instanței, problema veridicității unei informații furnizate de o autoritate publică trebuia să se distingă de cea a legitimității difuzării ulterioare a informației respective în presă.

28. Tribunalul a considerat că se putea presupune că serviciile publice, în special parchetul și poliția, făceau eforturi, în temeiul principiului neutralității, de a nu oferi informații decât după ce au pus cu atenție în balanță interesele publice și cele ale persoanelor în cauză. Totuși, aceste instituții nu erau neapărat într-o poziție mai îndreptățită decât un editor pentru a pune în balanță interesele aflate în loc în ceea ce privește difuzarea acestor informații prin intermediul mass-media.

29. În speță, gradul de notorietate a lui X și problema existenței unui interes al publicului de a fi informat cu privire la arestarea acestuia puteau fi apreciate mai bine de către reclamantă decât de un membru al Parchetului din München. În această privință, tribunalul a considerat că era necesar să se țină seama și de contextul publicării informației respective: serviciile publice nu erau în măsură nici să anticipeze orice posibilă diseminare a informației factuale în orice context previzibil, nici să prevadă dacă un reportaj care menționa numele persoanei în cauză era justificat sau nu. Prin urmare, editorii nu puteau să considere în general că dezvăluirea identității unei persoane de către o sursă privilegiată va face legal orice fel de reportaj privind persoana vizată, fără să fi pus în prealabil în balanță interesele aflate în joc.

30. Tribunalul regional a precizat că erau situații în care puteau exista îndoieli în ceea ce privește aprecierea autorităților publice. Astfel, în cazul lui X, s-a ridicat întrebarea dacă era oportun ca parchetul să se fi pronunțat cu privire la pedeapsa pe care acesta se putea aștepta să o primească atunci când cercetarea penală abia începuse. Tribunalul a concluzionat că reclamanta nu putea susține că se bazase pe dezvăluirea numelui lui X de către parchet.

ii. Hotărârea curții de apel

31. La 21 martie 2006, curtea de apel a respins acțiunea reclamantei, dar a redus la 1 000 EUR cuantumul penalităților impuse părții în cauză. Precizând că era de acord cu concluziile tribunalului regional, aceasta a reamintit că dezvăluirea numelui unui suspect în cadrul unui reportaj privind o infracțiune constituia, de regulă, o încălcare gravă a dreptului la protecția personalității persoanei în cauză, chiar și în cazul în care era vorba despre o încălcare de gravitate medie sau minoră a legislației privind drogurile. În cazul lui X, informarea publicului cu privire la faptul că acesta consumase cocaină putea avea consecințe negative asupra șanselor actorului de a obține roluri pe viitor și, în special, de a putea participa la spoturi publicitare sau de a juca roluri în seriale de televiziune care se adresează unui public tânăr.

32. Curtea de apel a reamintit criteriile relevante în ceea ce privește punerea în balanță a drepturilor presei și a dreptului la protecția personalității, astfel cum au fost stabilite de Curtea Federală de Justiție (infra, pct. 48). Aceasta a confirmat că natura infracțiunii, precum și circumstanțele concrete ale săvârșirii acesteia nu depășeau cadrul criminalității obișnuite și nu ar fi reprezentat niciun interes dacă autorul său ar fi fost un necunoscut. Conform curții de apel, posesia și consumul de cantități mici de droguri nu au un efect nociv asupra terților sau asupra publicului în general. Având în vedere că X nu consumase cocaina în cort de față cu toată lumea, comportamentul său nu pune în pericol nici tinerii spectatori tentanți să îl imite datorită faptului că este o vedetă de televiziune.

33. Curtea de apel admite că exista un interes special al publicului de a fi informat și distrat deoarece X era cunoscut unui public larg și că o lungă perioadă de timp (*längerer Zeitraum*) jucase rolul unui comisar de poliție, adică un personaj care apăra legea și ordinea în filme. Totuși, chiar dacă X juca rolul comisarului respectiv, nu însemna că el însuși devenise un idol sau un model comportamental pozitiv în calitate de ofițer de poliție, ceea ce ar fi putut spori interesul publicului pentru problema de a stabili dacă viața sa privată corespundea personajului său. Era evident că actorul X nu putea fi identificat cu comisarul Y pe care îl încarna. Existența unor cluburi de admiratori și aparițiile publice ale lui X în calitate de actor care îl interpreta pe comisarul Y nu schimbau cu nimic această constatare. Era foarte posibil ca înfățișarea lui X, modul său de a se prezenta și atitudinea degajată pe care o adopta în filmele sale să fie atrăgătoare pentru ceilalți, mai ales pentru spectatorii tineri. Dar acest lucru nu însemna că era considerat de către aceștia din urmă drept un model moral a cărui imagine trebuia să fie corectată de reportajul în litigiu.

34. Publicațiile prezentate de reclamantă erau într-adevăr dovada faptului că X era foarte popular, dar nu permiteau să se considere că acesta se folosisese de confesiuni privind viața lui privată pentru a atrage atenția publicului. Reportajul nu se justifică nici pe motiv că X fusese arestat în public, într-un cort, având în vedere că drogul fusese consumat în toaleta bărbaților, adică într-un loc care ținea de sfera privată protejată, și nu fusese observat de public. În cele din urmă, chiar dacă s-ar stabili că arestarea lui X era o chestiune de interes public considerabil, acest lucru nu ar fi valabil în ceea ce privea descrierea și calificarea infracțiunii săvârșite departe de ochii publicului.

35. În ultimul rând, confirmând concluziile tribunalului regional în ceea ce privește rolul parchetului din München, curtea de apel a precizat totuși că reclamantei i se putea reproșa doar o neglijență minoră, având în vedere că informațiile comunicate de parchet o determinaseră să creadă că reportajul în litigiu era legal. Era la fel de adevărat că divulgarea ilegală de către parchet nu putea să facă legală publicarea de către reclamantă. În consecință, curtea de apel a redus penalitățile la 1 000 EUR. Aceasta nu a autorizat recursul deoarece hotărârea sa nu era contradictorie cu jurisprudența Curții Federale de Justiție.

iii. Deciziile Curții Federale de Justiție

36. La 7 noiembrie 2006, Curtea Federală de Justiție a respins cererea reclamantei pentru obținerea autorizării recursului, pe motiv că respectiva cauză nu avea o importanță fundamentală și nu era necesară pentru evoluția dreptului sau pentru a garanta o jurisprudență uniformă.

37. La 11 decembrie 2006, această instanță a respins recursul societății reclamante care se plânga că nu avusese posibilitatea de a-și prezenta argumentele (*Anhörungsruge*). S-a subliniat că, la punerea în balanță a interesului publicului de a fi informat cu privire la o procedură penală publică și a ingerinței în sfera privată a acuzatului, curtea de apel luase în considerare circumstanțele cauzei și pronunțase decizia în conformitate cu criteriile stabilite în jurisprudență. Nu exista nicio dovadă că nu fuseseră respectate criteriile relevante pentru punerea în balanță. Curtea Federală de Justiție a precizat că faptul că concluziile instanțelor

civile nu erau cele dorite de reclamantă nu justifica introducerea unui recurs și nu constituia o încălcare a dreptului său de a fi ascultată.

2. A doua procedură

a) Procedura ordonanței președințiale

38. La 15 august 2005, în cadrul unei proceduri de ordonanță președințială, Tribunalul Regional din Hamburg a admis cererea lui X de interzicere a oricărei noi publicări a celui de-al doilea articol.

b) Acțiunea principală

i. Hotărârea tribunalului regional

39. Prin hotărârea din 5 mai 2006, tribunalul regional a admis cererea lui X din acțiunea principală, a dispus ca reclamanta să se abțină de la orice nouă publicare a celui de-al doilea articol, sub sancțiunea plății de penalități, și a obligat-o la plata sumei de 449,96 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată, sumă la care s-a adăugat dobânda legală calculată începând din 22 septembrie 2005. Acesta s-a bazat, în esență, pe aceleași motive precum cele expuse în hotărârea din 11 noiembrie 2005 (supra, pct. 18-30). S-a precizat că trebuia să se facă distincție între cauza de față și cea care făcuse obiectul hotărârii Curții Federale de Justiție din 15 noiembrie 2005 (infra, pct. 48), în măsura în care persoana în cauză în această ultimă decizie, prințul Ernst August von Hannover, se bucura de o notorietate mult mai mare decât X, ceea ce autoriza presa să relateze sancțiunea considerabilă impusă în acea cauză.

ii. Hotărârea curții de apel

40. Reclamanta a formulat apel împotriva acestei hotărâri. La 12 septembrie 2006, Curtea de Apel Hamburg a respins apelul, în esență, pentru aceleași motive precum cele expuse în hotărârea din 21 martie 2006 (supra, pct. 31-35). În ceea ce privește criteriile relevante pentru punerea în balanță a intereselor aflate în joc, aceasta a precizat că, în conformitate cu hotărârea Curții Constituționale Federale din 13 iunie 2006 (infra, pct. 49), faptul că o persoană se bucura de o anumită notorietate sau era cunoscută publicului nu era suficient în sine pentru a justifica existența unui interes al publicului de a fi informat cu privire la comportamentul persoanei în cauză. În speță, interesul publicului de a fi informat și distrat, care rezulta din notorietatea lui X și din faptul că acesta a încarnat o perioadă lungă de timp personajul unui comisar de poliție, nu era suficient pentru a justifica ingerința în dreptul acestuia de a decide el însuși informațiile pe care era dispus să le dezvăluie (*informationelle Selbstbestimmung*).

41. În măsura în care reclamanta a invocat rata de audiență mare a serialului de televiziune Y, curtea de apel a considerat că acest lucru nu dovedea că X avea funcția unui model comportamental pozitiv sau a unui model negativ. Dacă exista un model pentru milioane de telespectatori, acest model era personajul comisarului. Curtea de apel a amintit, de asemenea, că faptul că arestarea lui X avusese loc în public nu făcea reportajul în litigiu legal, având în vedere că infracțiunea fusese săvârșită departe de ochii publicului, în toaleta bărbaților. Sigur că gestul suspect cu mâna al lui X atrăsese atenția agenților de poliție de la fața locului, dar nu se stabilise faptul că alte persoane prezente în cort observaseră că X consumase cocaină.

42. Curtea de apel a adăugat că, deși faptul că „presa serioasă” relatase cazul putea indica existența unui interes considerabil (*nicht geringes*) de a face un reportaj cu acest subiect, nu se putea concluziona totuși că ingerința în dreptul lui X la protecția personalității sale fusese legală.

43. Curtea de apel nu a autorizat recursul cu motivarea că hotărârea sa nu era în contradicție cu jurisprudența Curții Federale de Justiție, în special cu hotărârea acesteia din 15 noiembrie 2005 (infra, pct. 48).

iii. Deciziile Curții Federale de Justiție

44. La 17 aprilie 2007, Curtea Federală de Justiție a respins cererea reclamantei pentru obținerea autorizării recursului, pe motiv că respectiva cauză nu avea o importanță fundamentală și nu era necesară pentru evoluția dreptului sau pentru a garanta o jurisprudență uniformă. La 12 iunie 2007, aceasta a respins recursul reclamantei care se plângea că nu avusese posibilitatea de a-și prezenta argumentele.

3. Decizia Curții Constituționale Federale

45. La 5 martie 2008, o cameră a Curții Constituționale Federale, compusă din trei judecători, a hotărât să nu admită recursul constituțional al reclamantei împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în prima și a doua procedură. Aceasta a precizat că nu își motivează decizia.

4. Alte hotărâri judecătorești privind societatea reclamantă

46. La 12 septembrie 2006 și 29 ianuarie 2008, Tribunalul Regional din Hamburg a obligat societatea reclamantă să îi plătească lui X două penalități cu titlu cominatoriu, fiecare în valoare de 5 000 EUR, pentru încălcarea ordonanței din 15 august 2006 (supra, pct. 38). Tribunalul i-a reproșat reclamantei în special faptul că a publicat în cotidianul *Die Welt* din 7 iulie 2006 și pe pagina de internet a acestuia (welt.de) la 22 martie 2007 următoarea declarație a unuia dintre redactorii-șefi:

„Prin urmare, nu am avut niciun fel de drept să relatăm procesul popularului actor X pentru deținere de cocaină, deși acesta era un recidivist binecunoscut și infracțiunea a fost comisă la festivalul berii din München.”

II. Dreptul și practica interne și documentele europene relevante

A. Dreptul și practica interne

1. Codul civil

47. Art. 823 alin. (1) din Codul civil (*Bürgerliches Gesetzbuch*) prevede că persoana care, acționând cu intenție sau din culpă, încalcă în mod ilegal dreptul la viață, la integritate corporală, la sănătate, la libertate, la proprietate sau alt drept similar al altei persoane este obligat să repare prejudiciul care a rezultat.

Conform art. 1004 alin. (1) din același cod, dacă posesia este tulburată în alt fel decât prin furt sau deținere ilegală, proprietarul poate solicita autorului să înceteze. Dacă există motive pentru a se teme de noi prejudicii, proprietarul poate cere pronunțarea unei ordonanțe președințiale.

2. Jurisprudența relevantă

48. În hotărârea din 15 noiembrie 2005 (nr. Vi ZR 286/04), Curtea Federală de Justiție a reamintit jurisprudența sa constantă conform căreia criteriile hotărâtoare pentru a aprecia legalitatea unui reportaj care menționează numele persoanei în cauză erau natura infracțiunii și personalitatea suspectului. La originea acestei cauze se aflau o amendă și o interdicție de circulație, pronunțate de instanțele franceze pentru viteză excesivă pe o autostradă (211 în loc

de 130 km/h), în privința unei persoane cunoscute. Curtea Federală de Justiție a arătat, pe de o parte, că excesul de viteză fusese atât de mare încât putea fi considerat drept expresia unui dispreț extrem pentru regulile de circulație și, pe de altă parte, că această infracțiune a expus ceilalți automobiliști unor riscuri considerabile. În plus, atât felul în care persoana în cauză se comportase în public în trecut, cât și originea sa și faptul că era soțul unei persoane foarte cunoscute conduceau la concluzia că interesul presei pentru publicarea unui reportaj de știri trebuia să prevaleze asupra dreptului persoanei respective la protecția personalității. Curtea Federală de Justiție a precizat că hotărârea Curții *Von Hannover împotriva Germaniei* din 24 iunie 2004 (nr. 59320/00, CEDO 2004-VI) nu justifica o concluzie diferită. Reportajele (și fotografiile) care făceau obiectul acestei hotărâri priveau doar scene din viața cotidiană a prințesei Caroline von Hannover și nu serveau decât la satisfacerea curiozității unui anumit public în ceea ce privește viața privată a acesteia.

49. Prin decizia din 13 iunie 2006 (nr. 1 BvR 565/06), o cameră a Curții Constituționale Federale, alcătuită din trei judecători, a hotărât să nu admită recursul constituțional introdus împotriva acestei hotărâri a Curții Federale de Justiție și a confirmat concluziile acesteia.

B. Texte adoptate în cadrul Consiliului Europei

1. Recomandarea Rec(2003)13 a Comitetului de Miniștri

50. Pasajele relevante din Recomandarea Rec(2003)13 a Comitetului de Miniștri, adresată statelor membre în ceea ce privește difuzarea de către mass-media a informațiilor legate de procedurile penale, adoptată la 10 iulie 2003, la cea de-a 848-a reuniune a Delegaților Miniștrilor, sunt redactate astfel:

„[...]”

Reamintind că mass-media are dreptul de a informa publicul datorită dreptului publicului de a primi informații, inclusiv informații privind probleme de interes public, în temeiul art. 10 din convenție, și că aceasta are datoria profesională să facă acest lucru;

Reamintind că dreptul la prezumția de nevinovăție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la respectarea vieții private și de familie, garantate la art. 6 și 8 din convenție, reprezintă cerințe fundamentale care trebuie să fie respectate în orice societate democratică;

Subliniind importanța reportajelor realizate de mass-media privind procedurile penale pentru a informa publicul, pentru a face vizibilă funcția disuasivă a dreptului penal și pentru a permite publicului să exercite un drept de a examina funcționarea sistemului judiciar penal;

Ținând seama de interesele eventual conflictuale protejate de art. 6, 8 și 10 din convenție și de necesitatea de a asigura un echilibru între aceste drepturi în lumina circumstanțelor fiecărui caz în parte, luând în considerare în mod corespunzător rolul de control al Curții Europe a Drepturilor Omului pentru a garanta respectarea angajamentelor contractate în temeiul convenției;

[...]”

Recomandă, recunoscând totodată diversitatea sistemelor juridice naționale în ceea ce privește procedurile penale, guvernelor statelor membre:

1. să adopte sau să consolideze, după caz, toate măsurile pe care le consideră necesare în vederea punerii în aplicare a principiilor prezentate în anexa la prezenta recomandare, în limitele respectivelor dispoziții constituționale,

[...]”

Anexa la Recomandarea Rec(2003)13

Principii privind difuzarea prin intermediul mass-mediei de informații referitoare la procedurile penale

Principiul 1 – Informarea publicului prin intermediul mass-mediei

Publicul trebuie să poată primi informații privind activitățile autorităților judiciare și ale serviciilor de poliție prin intermediul mass-mediei. În consecință, ziariștii trebuie să aibă posibilitatea de a relata și de a face comentarii privind funcționarea sistemului judiciar penal în mod liber, numai sub rezerva limitelor prevăzute în aplicarea următoarelor principii.

Principiul 2 – Prezumția de nevinovăție

Respectarea principiului prezumției de nevinovăție face parte integrantă din dreptul la un proces echitabil.

În consecință, opiniile și informațiile privind procedurile penale în curs de desfășurare ar trebui comunicate sau difuzate prin intermediul mass-mediei doar în cazul în care acest lucru nu aduce atingere prezumției de nevinovăție a suspectului sau a acuzatului.

Principiul 3 – Veridicitatea informației

Autoritățile judiciare și serviciile de poliție ar trebui să furnizeze mass-mediei doar informații verificate sau fondate pe prezumții rezonabile. În acest ultim caz, mass-mediei ar trebui să i se precizeze clar acest lucru.

Principiul 4 – Accesul la informații

Atunci când ziaristii au obținut în mod legal, în cadrul unor proceduri penale în desfășurare, informații din partea autorităților judiciare sau a serviciilor de poliție, autoritățile și serviciile respective ar trebui să pună la dispoziție astfel de informații, fără discriminare, tuturor ziaristilor care solicită sau au solicitat același lucru.

[...]

Principiul 8 – Protejarea vieții private în contextul unor proceduri penale în curs

Furnizarea de informații privind persoanele suspectate, acuzate sau condamnate, precum și privind alte părți la procedurile penale, ar trebui să respecte dreptul acestora la protejarea vieții private, în conformitate cu art. 8 din convenție. Ar trebui să se asigure o protecție specială părților care sunt minori sau altor persoane vulnerabile, victimelor, martorilor și familiilor persoanelor suspectate, acuzate sau condamnate. În toate cazurile, ar trebui să se acorde o importanță deosebită efectului prejudiciabil pe care divulgarea informațiilor care permit identificarea acestora îl poate avea asupra persoanelor vizate în acest Principiu.”

2. Rezoluția 1165 (1998) a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei privind dreptul la respectarea vieții private

51. Pasajele pertinente din această rezoluție, adoptată de Adunarea Parlamentară la 26 iunie 1998, sunt redactate astfel:

„[...]

6. Adunarea este conștientă de faptul că dreptul la respectarea vieții private face adesea obiectul unor atingeri, chiar și în țările dotate cu o legislație specifică pentru protejarea acesteia, deoarece viața privată a devenit o marfă foarte profitabilă pentru anumite mijloace de informare în masă. În special persoanele publice sunt victimele acestor atingeri, deoarece detaliile vieții lor private reprezintă un argument de vânzare. În același timp, persoanele publice trebuie să fie conștiente că poziția caracteristică pe care o adoptă în societate și care este adesea consecința propriei lor alegeri generează automat o presiune mare în viața lor privată.

7. Persoanele publice sunt cele care exercită funcții publice și/sau folosesc resurse publice și, mai general, toate persoanele care joacă un rol în viața publică, fie politic, economic, artistic, social, sportiv sau de alt tip.

8. Mass-media aduce adesea atingere dreptului la respectarea vieții private în numele unei interpretări unilaterale a dreptului la libertatea de exprimare, garantat de articolul 10 din Convenția europeană a drepturilor omului, considerând că cititorii săi au dreptul să știe tot despre persoanele publice.

9. Este adevărat că anumite fapte care țin de sfera vieții private a persoanelor publice, în special politicieni, pot fi de interes pentru cetățeni și că, prin urmare, este legitim ca acestea să fie aduse la cunoștința cititorilor care sunt, de asemenea, alegători.

10. Prin urmare, este necesar să se găsească o modalitate de a permite exercitarea echilibrată a celor două drepturi fundamentale, care sunt garantate, de asemenea, de Convenția europeană a drepturilor omului: dreptul la respectarea vieții private și dreptul la libertatea de exprimare.

11. Adunarea reafirmă importanța dreptului la respectarea vieții private a fiecărei persoane și a dreptului la libertatea de exprimare, în calitate de fundamente ale unei societăți democratice. Aceste drepturi nu sunt nici absolute și nici nu există o ierarhie a acestora, având o importanță egală.

12. Adunarea reamintește totuși că dreptul la respectarea vieții private garantat la articolul 8 din Convenția europeană a drepturilor omului trebuie să protejeze persoanele de drept privat nu numai împotriva ingerinței autorităților publice, dar și împotriva ingerinței persoanelor particulare și a instituțiilor private, inclusiv mijloacele de informare în masă.

13. Adunarea consideră că, deoarece toate statele membre au ratificat Convenția europeană a drepturilor omului și, în plus, numeroase legislații naționale care includ dispoziții ce garantează această protecție, nu este necesar, în consecință, să se propună adoptarea unei noi convenții pentru a garanta dreptul la respectarea vieții private. [...]

În drept

I. Cu privire la disjungerea cererii

52. Curtea remarcă faptul că, înainte să se desesizeze în favoarea Marii Camere, Camera conexase prezenta cerere cu cererea *Von Hannover împotriva Germaniei* (nr. 40660/08 și 60641/08 – supra, pct. 3). Totuși, având în vedere natura faptelor și a chestiunilor de fond care fac obiectul acestor cauze, Marea Cameră a considerat adecvată disjungerea cererilor nr. 40660/08 și 60641/08 de prezenta cerere.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 10 din Convenție

53. Societatea reclamantă se plânge de interdicția care i-a fost impusă de a relata arestarea și condamnarea lui X. Aceasta invocă art. 10 din Convenție, ale cărui părți relevante în speță sunt redactate astfel:

„1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere [...].

2. Exercițarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru [...], protecția reputației sau a drepturilor altora [...] sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”

A. Cu privire la admisibilitate

54. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 a) din Convenție. În plus, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Este necesar așadar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

a) Guvernul

55. Guvernul admite că hotărârile judecătorești în litigiu constituie o ingerință în exercitarea de către reclamantă a dreptului său la libertatea de exprimare. Totuși, această ingerință era prevăzută de lege și urmărea un scop recunoscut drept legitim de către Curte, și anume protejarea sferei private (*News Verlags GmbH & Co.KG împotriva Austriei*, nr. 31457/96, pct. 44, CEDO 2000-I). Problema disputată în speță era aceea de a stabili dacă ingerința era proporțională și în special dacă punerea în balanță de către instanțele naționale a dreptului reclamantei la libertatea de exprimare și a dreptului lui X la respectarea vieții sale private era conformă cu criteriile stabilite de jurisprudența Curții. În această privință, era necesar să se țină seama de rolul ocupat de persoana vizată de reportaj, de scopul acestuia și de gravitatea sancțiunii impuse presei.

56. Guvernul face referire la constatările instanțelor naționale conform cărora, spre deosebire de comisarul Y, X nu era o persoană foarte cunoscută publicului și, prin urmare, nu putea fi considerat personaj public. În hotărârea privind cel de-al doilea articol, tribunalul regional făcuse distincție între X și prințul Ernst August von Hannover (supra, pct. 39). Interviuurile acordate de X presei nu fuseseră suficiente în sine pentru a crește interesul publicului de a fi informat cu privire la acesta. Conform Guvernului, ar trebui să revină instanțelor naționale sarcina de a aprecia gradul de notorietate a unei persoane. Acest lucru este valabil în special în cazurile limită care necesită o apreciere a faptelor și a situațiilor sociale pe care Curtea nu o poate face în ceea ce privește orice potențial personaj public din 47 de state.

57. În ceea ce privește obiectul reportajelor, Guvernul recunoaște că, în cazurile în care presa relatează comiterea unor infracțiuni, aceasta îndeplinește, de regulă, rolul său de „câine de pază”, în special în cazul în care era vorba despre desfășurarea unei proceduri penale. În acest caz, interesul publicului era mai important decât atunci când presa relatează doar detalii privind viața privată a unei persoane. Totuși, în speță, publicul nu avea niciun interes să fie informat cu privire la infracțiunea comisă de X, care nu a putut fi dissociat de persoana făptuitorului. Prezenta speță nu contestase funcționarea sistemului justiției, precum în cauza *Oboukhova împotriva Rusiei* (nr. 34736/03, 8 ianuarie 2009), ci privea doar o încălcare minoră a legislației privind drogurile, fără o gravitate deosebită, comisă de un actor mai mult sau mai puțin cunoscut.

58. Evaluarea gravității infracțiunii ar trebui să intre sub incidența marjei de apreciere a autorităților naționale. În speță, instanțele au considerat că gravitatea era medie, sau chiar minoră. Guvernul precizează că valoarea amenzii era relativ ridicată datorită veniturilor lui X. Instanța penală stabilise această valoare pentru 90 de zile-amandă, astfel încât infracțiunea să nu apară în cazierul judiciar al lui X (destinat angajatorilor).

59. Guvernul contestă susținerea reclamantei conform căreia procurorul din München a ținut o conferință de presă și a publicat un comunicat de presă cu privire la arestarea lui X înainte de publicarea primului articol (a se vedea infra, pct. 69).

60. În ceea ce privește natura sancțiunii impuse reclamantei, Guvernul subliniază că acesteia i s-a interzis doar publicarea conținutului articolelor în litigiu și a fost obligată la rambursarea unor cheltuieli de judecată modeste. Reclamantei nu i s-a aplicat nicio sancțiune penală și nici nu a fost obligată să plătească daune-interese, spre deosebire de editorii din alte cauze în care fuseseră pronunțate pedepse cu închisoarea, interdicția de a exercita profesia de ziarist, confiscarea tuturor exemplarelor ediției unui ziar și obligarea la plata de despăgubiri considerabile [a se vedea *Cumpănă și Mazăre împotriva României* (MC), nr. 33348/96, pct. 112, CEDO 2004-XI; *Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlags GmbH împotriva Austriei*, nr. 58547/00, pct. 41, 27 octombrie 2005; și *Flinkkilä și alții împotriva Finlandei*, nr. 25576/04, pct. 89, 6 aprilie 2010]. Guvernul adaugă că, în plus, instanțele germane nu au interzis orice reportaj privind arestarea și procesul lui X; problema fusese faptul că reclamanta nu păstrase anonimatul actorului la momentul arestării acestuia și înainte de proces.

61. Guvernul insistă asupra marjei de apreciere de care statul dispune în speță. Această marjă depinde de natura activităților în joc și de scopul restricțiilor. De altfel, în jurisprudența recentă a Curții, aceasta a recunoscut statelor o marjă de apreciere amplă în cauzele care privesc art. 8 din convenție (*Armonienė împotriva Lituaniei*, nr. 36919/02, pct. 38, 25 noiembrie 2008, și *A. împotriva Norvegiei*, nr. 28070/06, pct. 66, 9 aprilie 2009). În general, marja statelor este mai mare atunci când nu există un consens la nivel european. Conform Guvernului, deși există în mod cert o tendință de armonizare a sistemelor juridice în Europa, totuși există în continuare diferențe care sunt dovedite de eșecul negocierilor în vederea adoptării unui regulament al Uniunii Europene referitor la normele care reglementează conflictul de legi privind obligațiile necontractuale [Regulamentul (CE) nr. 864/2007 din 11 iulie 2007 – Regulamentul Roma II]. Marja de apreciere este amplă și în cazul în care autoritățile naționale trebuie să păstreze un echilibru între interese private și publice concurente sau diferite drepturi protejate de convenție [*Evans împotriva Regatului Unit* (MC), nr. 6339/05, pct. 77, CEDO 2007-IV, și *Dickson împotriva Regatului Unit* (MC), nr. 44362/04, pct. 78, CEDO 2007-XIII]. În plus, jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene confirmă acest lucru (hotărârile Omega din 14 octombrie 2004, C-36/02, și Schmidberger din 12 iunie 2003, C-112/0).

62. Guvernul susține că particularitatea cauzelor în care, precum în cazul în speță, instanței naționale i se solicită să pună în balanță drepturile și interesele a două sau mai multe persoane particulare constă în faptul că procedura în fața Curții reprezintă o continuare a procedurii naționale, fiecare din părțile la această procedură având posibilitatea de a sesiza Curtea. Tocmai din acest motiv, nu este suficientă o singură soluție, fiind vorba de punerea în

balanță a intereselor aflate în joc, ci ar trebui să existe un „coridor” de soluții, în limitele căruia instanța națională ar trebui să găsească o posibilitate de a pronunța decizii conforme cu convenția. În lipsa acestuia, Curtea însăși ar trebui să se pronunțe cu privire la fiecare din aceste cauze, ceea ce ar intra în atribuțiile sale doar într-o mică măsură.

63. Guvernul precizează că o astfel de tendință a fost ceva mai scăzută la nivel național deoarece Curtea Constituțională Federală acordă instanțelor ordinare o marjă de apreciere în această privință și se abține să substituie propria punere în balanță celei a acestor instanțe. De altfel, acest lucru ar putea explica absența motivării deciziei Curții Constituționale Federale în speță. Tendința, la nivel național, de a reduce sfera controlului unei instanțe constituționale ar trebui să se aplice cu atât mai mult în cazul Curții Europene a Drepturilor Omului, care are sarcina de a examina punerea în balanță realizată de instanțele din cele 47 de state membre, ale căror ordini juridice sunt încă foarte eterogene.

64. Conform Guvernului, Curtea nu trebuie să intervină decât în cazul în care instanțele interne nu au ținut seama de anumite circumstanțe specifice atunci când au realizat punerea în balanță sau dacă rezultatul acesteia este în mod evident disproporționat (a se vedea, de exemplu, *Cumpănă și Mazăre*, citată anterior, pct. 111-120). Această concluzie este confirmată, de asemenea, de art. 53 din convenție: dacă, în relația dintre stat și cetățean, creșterea libertății persoanei implică doar o limitare a posibilității de ingerință din partea statului în relația dintre doi cetățeni, acordarea unei importanțe mai mari dreptului uneia dintre persoanele în cauză restrânge dreptul celorlalți, lucru interzis de art. 53 din convenție.

b) Societatea reclamantă

65. Societatea reclamantă susține că, la momentul faptelor, X era un actor cunoscut care juca rolul principal într-un serial TV polițist extrem de popular, în special în rândul tinerilor spectatori de sex masculin, care, în plus, îl aleseseră drept al doilea cel mai popular actor în 2002. Prin urmare, X nu era o persoană obișnuită care nu atrăgea atenția mass-mediei, precum a fost cazul în alte cauze soluționate de Curte (a se vedea, în special, *Sciacca împotriva Italiei*, nr. 50774/99, CEDO 2005-I; *Toma împotriva României*, nr. 42716/02, 24 februarie 2009; și *Egeland și Hanseid împotriva Norvegiei*, nr. 34438/04, 16 aprilie 2009).

66. Conform reclamantei, comiterea unei fapte de natură penală nu este, prin natura sa, niciodată o problemă pur privată. În plus, în speță, X recidivase, având în vedere că fusese condamnat deja, în iulie 2000, la o pedeapsă cu închisoarea de cinci luni cu suspendare și la plata unei amenzi de 5 000 EUR pentru posesie de droguri.

67. Interesul publicului de a fi informat era mai important decât dreptul lui X la respectarea vieții sale private. Persoana în cauză încercase – din proprie inițiativă – să atragă atenția publicului, avea o valoare pe piață corespunzătoare gradului său de notorietate, permisesse să i se facă fotografii cu ocazia unor evenimente publice și acordase presei interviuri în care dezvăluia aspecte ale vieții sale private, inclusiv consumul de droguri. Având rolul unui model și intrând de bună voie în arena publică, X ar fi trebuit să admită faptul că atrăgea atenția publicului, în special dacă săvârșea o faptă de natură penală. Conform reclamantei, persoanele care folosesc de mass-media pentru a fi promovate trebuie să se aștepte ca mass-media să prezinte informații reale despre comportamentul lor. În cazul lui X, acest lucru era cu atât mai adevărat cu cât, ulterior primei sale condamnări pentru posesie de droguri, afirmase că nu mai consuma droguri. Astfel, acesta renunțase la dreptul său la o viață privată.

68. În plus, reclamanta subliniază faptul că nu era contestată veridicitatea faptelor relatate în reportajele în litigiu [a se vedea, *a contrario*, *Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei* (MC), nr. 49017/99, CEDO 2004-XI]. De asemenea, informațiile difuzate nu fuseseră de natură să influențeze desfășurarea anchetei preliminare sau a procesului (a se vedea, *a contrario*, *Tourancheau și July împotriva Franței*, nr. 53886/00, 24 noiembrie 2005); acestea cuprindeau nu numai detalii privind viața privată a lui X, ci și informații factuale

serioase privind dreptul penal și consecințele consumului de droguri. Prezenta cauză se deosebea de cauza *Von Hannover* (citată anterior), cu atât mai mult cu cât, spre deosebire de X, reclamantii din această cauză încercaseră întotdeauna să își protejeze viața privată.

69. Reclamanta amintește că a relatat arestarea lui X după divulgarea, de către autoritățile competente cu efectuarea urmăririi penale, a faptelor și a identității persoanei arestate. În susținerea orală din cadrul ședinței, în special în răspunsul la întrebările adresate de judecători, aceasta a afirmat că, înainte de publicarea articolelor în litigiu, Parchetul din München ținuse o conferință de presă – în prezența camerelor de televiziune – în cadrul căreia furnizase informații detaliate. În plus, parchetul publicase un lung comunicat de presă privind acest subiect. Prin urmare, reclamanta nu publicase decât informații care fuseseră făcute publice deja. Or, ar fi descurajant pentru ziaristi să nu poată publica astfel de informații. Astfel, participarea la o conferință de presă ar fi o pierdere totală de timp.

70. În concluzie, reclamanta subliniază că presa nu trebuie să fie limitată la a publica doar reportaje privind personalități politice. Conform acesteia, având în vedere că personalitățile cunoscute publicului larg au posibilitatea să își construiască imaginea folosind mass-media, aceasta trebuie să aibă posibilitatea de a corecta această imagine atunci când nu mai corespunde realității. Nu se pune problema să se afirme supremația libertății de exprimare asupra dreptului la respectarea vieții private. Totuși, libertatea de exprimare ar trebui să prevaleze în cazul în care persoana vizată are o notorietate care depășește nivelul regional și a ales de bună voie să își promoveze această notorietate.

2. Observațiile terților intervenienți

a) Media Lawyers Association

71. Asociația intervenientă susține că dreptul la reputație nu este protejat de convenție. Publicarea unui articol defăimător despre o persoană nu constituie în sine o ingerință în exercitarea drepturilor garantate de art. 8 din convenție. Dreptul mass-mediei de a relata orice subiect de interes public și în special de a informa publicul cu privire la procedurile judiciare ar trebui să facă obiectul unei ample și solide protecții atunci când sunt puse în balanță drepturile care decurg din art. 8 și art. 10 din convenție. Asociația intervenientă subliniază că menționarea numelui persoanei vizate sau precizarea oricăror alte elemente care pot conduce la identificarea acesteia joacă un rol important în îndeplinirea sarcinii constând în informarea publicului.

72. Conform jurisprudenței Curții Supreme a Regatului Unit, un reportaj privind procedurile judiciare care nu ar putea include numele părților ar fi golit de substanță; cititorii ar fi mai puțin interesați și editorii i-ar acorda o importanță mai mică. De asemenea, asociația insistă asupra importanței marjei de apreciere editoriale care trebuie acordată presei și asupra principiului publicării de informații privind procedurile judiciare, la care mass-media contribuie în mod esențial și de la care pot exista excepții doar în circumstanțe speciale, precum necesitatea de a proteja o parte sau un martor prin acordarea anonimatului. În afara acestor circumstanțe, ar trebui ca dreptul mass-mediei de a publica reportaje privind proceduri judiciare, eventual însoțite de fotografii, să nu fie suspus niciunei restricții.

b) Intervenția comună a Media Legal Defence Initiative, International Press Institute și World Association of Newspapers and News Publishers

73. Cele trei asociații interveniente subliniază că, în statele contractante, se observă o tendință de asimilare de către instanțele naționale a principiilor și normelor stabilite de Curte în ceea ce privește punerea în balanță a drepturilor care decurg din art. 8 și art. 10 din convenție, chiar dacă problema de a stabili ce importanță are o anumită circumstanță poate varia de la un stat la altul. Acestea solicită Curții să lase statelor contractante o marjă amplă de apreciere. În această privință, asociațiile susțin că art. 53 din convenție pledează în

favoarea unei astfel de marje. În hotărârea *Chassagnou și alții împotriva Franței* [(MC), nr. 25088/94, 28331/95 și 28443/95, pct. 113, CEDO 1999-III], Curtea a recunoscut, de altfel, statelor contractante o marjă importantă în cazurile în care este vorba despre situații în care sunt în joc interese concurente.

74. De asemenea, statele contractante dispun, în general, de o marjă mai amplă atunci când este vorba despre obligațiile lor pozitive în domeniul relațiilor între persoane de drept privat sau în alte domenii în care, într-o societate democratică, pot exista în mod rezonabil divergențe de opinie considerabile (*Fretté împotriva Franței*, nr. 36515/97, pct. 41, CEDO 2002-I). De asemenea, Curtea a recunoscut deja o marjă amplă într-o cauză al cărei obiect era punerea în balanță a drepturilor care decurg din art. 8 și art. 10 din convenție (*A. împotriva Norvegiei*, citată anterior, pct. 66). Rolul ei este tocmai de a se asigura că statele contractante instituie un mecanism care permite să se procedeze la o punere în balanță și să se verifice dacă factorii specifici luați în considerare de instanța națională în această privință sunt conformi cu convenția și jurisprudența sa. Ar trebui să intervină doar în cazul în care circumstanțele luate în considerare de instanța națională sunt în mod evident necorespunzătoare sau concluziile instanțelor naționale au în mod clar un caracter arbitrar ori nu respectă interesele persoanei în cauză în ceea ce privește protejarea sferei private sau a reputației acesteia. În caz contrar, ar risca să devină o instanță de recurs pentru astfel de cauze.

3. Motivarea Curții

75. Părțile nu au contestat faptul că hotărârile judecătorești pronunțate în speță au constituit o ingerință în dreptul reclamantei la libertatea de exprimare, astfel cum este garantat de art. 10 din convenție.

76. O ingerință este contrară convenției dacă nu respectă cerințele prevăzute la paragraful 2 din articolul 10. Prin urmare, trebuie să se stabilească dacă aceasta era „prevăzută de lege”, dacă avea unul sau mai multe scopuri legitime enunțate în acest paragraf și dacă era „necesară într-o societate democratică” pentru atingerea acestui scop sau a acestor scopuri.

77. Nu se contestă faptul că ingerința era prevăzută la art. 823 alin. (1) și art. 1004 alin. (1) din Codul civil (supra, pct. 18 și 47), interpretate în lumina dreptului la protecția personalității. Nu se contestă nici faptul că aceasta avea un scop legitim, și anume protecția reputației sau a drepturilor altora, în sensul art. 10 § 2 din convenție, ceea ce poate include, conform jurisprudenței Curții (*Chauvy și alții împotriva Franței*, nr. 64915/01, pct. 70, CEDO 2004-VI, și *Pfeifer împotriva Austriei*, nr. 12556/03, pct. 35, 15 noiembrie 2007), dreptul la respectarea vieții private, în sensul art. 8 din convenție. În schimb, părțile nu sunt de acord în privința problemei de a stabili dacă ingerința era „necesară într-o societate democratică”.

a) Principiile generale

i. Cu privire la libertatea de exprimare

78. Libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale evoluției sale și ale dezvoltării fiecărei persoane. Sub rezerva art. 10 § 2, aceasta este valabilă nu numai în ceea ce privește „informațiile” sau „ideile” acceptate ori considerate drept inofensive sau indiferente, ci și pentru cele care rănesc, șochează sau neliniștesc: acest lucru este impus de pluralism, toleranță și mentalitate deschisă, fără de care nu există o „societate democratică”. Astfel cum este consacrată la art. 10, libertatea de exprimare este însoțită de excepții care necesită totuși o interpretare strictă, iar necesitatea de a o restrânge trebuie stabilită în mod convingător [a se vedea, printre altele, *Handyside împotriva Regatului Unit*, 7 decembrie 1976, pct. 49, seria A nr. 24; *Editions Plon împotriva Franței*, nr. 58148/00, pct. 42, CEDO 2004-IV; și *Lindon*,

Otchakovsky-Laurens și July împotriva Franței (MC), nr. 21279/02 și 36448/02, pct. 45, CEDO 2007-IV].

79. Pe de altă parte, Curtea a subliniat în numeroase rânduri rolul esențial pe care îl joacă presa într-o societate democratică. Deși nu trebuie să depășească anumite limite, în special în ceea ce privește protecția reputației și a drepturilor altora, presei îi revine sarcina de a comunica, respectându-și obligațiile și responsabilitățile, informații și idei cu privire la toate problemele de interes general. La funcția sa, care constă în diseminarea informațiilor și ideilor referitoare la astfel de probleme, se adaugă dreptul publicului de a le primi. În caz contrar, presa nu ar putea juca rolul său indispensabil de „câine de pază” [*Bladet Tromsø și Stensaas împotriva Norvegiei* (MC), nr. 21980/93, pct. 59 și 62, CEDO 1999-III, și *Pedersen și Baadsgaard*, citată anterior, pct. 71].

80. Această sarcină include faptul de a prezenta și de a comenta procedurile judiciare, fapt care, cu condiția să nu depășească limitele precizate mai sus, contribuie la difuzarea lor și, prin urmare, le face compatibile cu cerința conform căreia ședințele trebuie să fie publice, prevăzută la art. 6 § 1 din convenție. Este de neconceput faptul ca problemele soluționate de instanțe să nu poată, anterior sau simultan, să genereze discuții și în alte părți, fie în reviste de specialitate, în presă sau în rândul publicului, în general. La funcția mass-mediei, care constă în comunicarea unor astfel de informații și idei, se adaugă dreptul publicului de a le primi (*News Verlags GmbH & Co.KG împotriva Austriei*, nr. 31457/96, pct. 56, CEDO 2000-I; *Dupuis și alții împotriva Franței*, nr. 1914/02, pct. 35, CEDH 2007-VII; și *Campos Dâmaso împotriva Portugaliei*, nr. 17107/05, pct. 31, 24 aprilie 2008).

81. Libertatea jurnalistică include și posibilitatea de a recurge la anumită doză de exagerare, sau chiar de provocare (*Pedersen și Baadsgaard*, citată anterior, pct. 71). În plus, nici Curții și nici instanțelor interne nu le revine sarcina de a se substitui presei în alegerea modului de relatare pe care trebuie să îl adopte într-un anumit caz (*Jersild împotriva Danemarcei*, 23 septembrie 1994, pct. 31, seria A nr. 298, și *Eerikäinen și alții împotriva Finlandei*, nr. 3514/02, pct. 65, 10 februarie 2009).

ii. Cu privire la restricțiile privind libertatea de exprimare

82. Totuși, art. 10 § 2 din convenție subliniază că exercitarea libertății de exprimare cuprinde „îndatoriri și responsabilități” care sunt valabile și pentru mass-media, chiar și atunci când este vorba despre chestiuni de un mare interes general. Aceste îndatoriri și responsabilități pot avea o importanță deosebită în cazul în care există riscul de a se aduce atingere reputației unei persoane menționate nominal și de a fi încălcate „drepturile altora”. Astfel, trebuie să existe motive specifice pentru a putea scuti mass-media de obligația care îi revine de obicei de a verifica declarațiile factuale defăimătoare la adresa persoanelor particulare. Existența acestor motive depinde în special de natura și gradul defăimării în cauză, precum și de măsura în care mass-media poate considera în mod rezonabil sursele sale ca fiind credibile în ceea ce privește alegațiile (*Pedersen și Baadsgaard*, citată anterior, pct. 78, și *Tønsbergs Blad A.S. și Haukom împotriva Norvegiei*, nr. 510/04, pct. 89, CEDO 2007-III).

83. Curtea reamintește că dreptul la protejarea reputației este un drept care este protejat de art. 8 din convenție, fiind un element care ține de viața privată (*Chauvy și alții*, citată anterior, pct. 70; *Pfeifer*, citată anterior, pct. 35; și *Polanco Torres și Movilla Polanco împotriva Spaniei*, nr. 34147/06, pct. 40, 21 septembrie 2010). Noțiunea de „viață privată” este o noțiune largă, care nu poate avea o definiție exhaustivă și care include integritatea fizică și morală a persoanei și, prin urmare, poate îngloba multiple aspecte ale identității unui individ, precum identificarea și orientarea sexuală, numele sau elemente legate de dreptul la imagine [*S. și Marper împotriva Regatului Unit* (MC), nr. 30562/04 și 30566/04, pct. 66, CEDO 2008-...]. Cuprinde informații personale cu privire la care un individ poate avea încrederea legitimă că nu vor fi publicate fără consimțământul său (*Flinkkilä și alții*, citată

anterior, pct. 75, și *Saaristo și alții împotriva Finlandei*, nr. 184/06, pct. 61, 12 octombrie 2010).

Totuși, pentru ca art. 8 să fie luat în considerare, atacul asupra reputației unei persoane trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate și să fie realizat într-o manieră care să prejudicieze beneficiul personal al dreptului la respectarea vieții private (*A. împotriva Norvegiei*, citată anterior, pct. 64). De asemenea, Curtea a hotărât că nu poate fi invocat art. 8 pentru a se plânde de o atingere adusă reputației care este o consecință previzibilă a propriilor acțiuni, precum săvârșirea unei fapte de natură penală (*Sidabras și Džiautas împotriva Lituaniei*, nr. 55480/00 și 59330/00, pct. 49, CEDO 2004-VIII).

84. Atunci când examinează necesitatea unei ingerințe într-o societate democratică în vederea „protejării reputației sau a drepturilor altora”, Curții i se poate solicita să verifice dacă autoritățile naționale au păstrat un echilibru just între protejarea a două valori garantate de convenție și care pot fi în conflict în anumite cauze: și anume, pe de o parte, libertatea de exprimare, astfel cum este protejată de art. 10, și, pe de altă parte, dreptul la respectarea vieții private, astfel cum este garantat de dispozițiile art. 8 (*Hachette Filipacchi Associés împotriva Franței*, nr. 71111/01, pct. 43, 14 iunie 2007, și *MGN Limited împotriva Regatului Unit*, nr. 39401/04, pct. 142, 18 ianuarie 2011).

iii. Cu privire la marja de apreciere

85. Curtea reamintește că, în temeiul art. 10 din convenție, statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a examina necesitatea și amploarea unei ingerințe în cadrul libertății de exprimare protejată de această dispoziție (*Tammer împotriva Estoniei*, nr. 41205/98, pct. 60, CEDO 2001-I, și *Pedersen și Baadsgaard*, citată anterior, pct. 68).

86. Totuși, această marjă merge mână în mână cu un control european în ceea ce privește atât legislația, cât și deciziile care o aplică, chiar și atunci când sunt emise de o instanță independentă (*Karhuvaara și Iltalehti împotriva Finlandei*, nr. 53678/00, pct. 38, CEDO 2004-X, și *Flinkkilä și alții*, citată anterior, pct. 70). În exercitarea competenței sale de control, Curtea nu are obligația de a se substitui instanțelor naționale, ci îi revine sarcina de a verifica, ținând seama de ansamblul cauzei, dacă deciziile pronunțate de instanțe în temeiul competenței acestora de apreciere se conciliază cu dispozițiile invocate din convenție [*Petrenco împotriva Moldovei*, nr. 20928/05, pct. 54, 30 martie 2010; *Polanco Torres și Movilla Polanco*, citată anterior, pct. 41; și *Petrov împotriva Bulgariei* (dec.), nr. 27103/04, 2 noiembrie 2010].

87. În cauze precum prezenta speță, Curtea consideră că soluționarea cererii nu poate varia, în principiu, fie că cererea a fost introdusă în fața sa în temeiul art. 10 din convenție de către editorul care a publicat reportajul în litigiu, fie în temeiul art. 8 de către persoana care face obiectul reportajului. Aceste drepturi merită *a priori* un respect egal [*Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS) împotriva Franței*, nr. 12268/03, pct. 41, 23 iulie 2009; *Timciuc împotriva României* (dec.), nr. 28999/03, pct. 144, 12 octombrie 2010; și *Mosley împotriva Regatului Unit*, nr. 48009/08, pct. 111, 10 mai 2011; a se vedea și punctul 11 din Rezoluția Adunării Parlamentare – supra, pct. 51]. Prin urmare, marja de apreciere ar trebui, în principiu, să fie aceeași în ambele cazuri.

88. În cazul în care punerea în balanță a acestor două drepturi de către autoritățile naționale a fost realizată respectându-se criteriile stabilite de jurisprudența Curții, trebuie să existe motive serioase pentru ca opinia Curții să se substituie celei emise de instanțele interne [*MGN Limited*, citată anterior, pct. 150 și 155, și *Palomo Sánchez și alții împotriva Spaniei* (MC), nr. 28955/06, 28957/06, 28959/06 și 28964/06, pct. 57, 12 septembrie 2011].

iv. Criteriile relevante pentru punerea în balanță

89. În ceea ce privește punerea în balanță a dreptului la libertatea de exprimare și a dreptului la respectarea vieții private, criteriile care decurg din jurisprudență și care sunt relevante în speță sunt enumerate în continuare.

α) Contribuția la o dezbatere de interes general

90. Un prim element esențial este contribuția pe care o are apariția fotografiilor sau a articolelor din presă la o dezbatere de interes general [*Von Hannover*, citată anterior, pct. 60; *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue împotriva Belgiei*, nr. 64772/01, pct. 68; și *Standard Verlags GmbH împotriva Austriei (nr. 2)*, nr. 21277/05, pct. 46, 4 iunie 2009]. Definiția a ceea ce constituie obiectul de interes general depinde de circumstanțele cauzei. Curtea consideră totuși că este util să reamintească faptul că a recunoscut existența unui astfel de interes nu doar în cazul în care publicarea privea probleme politice sau săvârșirea de infracțiuni (*White împotriva Suediei*, nr. 42435/02, pct. 29; *Egeland și Hanseid*, citată anterior, pct. 58; *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue*, citată anterior, pct. 72), ci și în cazul în care privea probleme legate de sport sau artiști (*Nikowitz și Verlagsgruppe News GmbH împotriva Austriei*, nr. 5266/03, pct. 25, 22 februarie 2007; *Colaço Mestre și SIC – Sociedade Independente de Comunicação, S.A. împotriva Portugaliei*, nr. 11182/03 și 11319/03, pct. 28, 26 aprilie 2007; și *Sapan împotriva Turciei*, nr. 44102/04, pct. 34, 8 iunie 2010). În schimb, eventualele probleme conjugale ale președintelui unui stat sau dificultățile financiare ale unui cântăreț celebru nu au fost considerate probleme de interes general [*Standard Verlags GmbH*, citată anterior, pct. 52, și *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, citată anterior, pct. 43].

β) Notorietatea persoanei vizate și obiectul reportajului

91. Rolul sau funcția persoanei vizate și natura activităților care fac obiectul reportajului și/sau al fotografiei constituie un alt criteriu important, legat de cel precedent. În această privință, este necesar să se facă distincție între persoanele particulare și persoanele care acționează într-un context public, în calitate de personalități politice sau persoane publice. Astfel, în vreme ce o persoană particulară necunoscută publicului poate pretinde o protecție deosebită a dreptului său la viața privată, acest lucru nu este valabil și pentru persoanele publice [*Minelli împotriva Elveției (dec.)*, nr. 14991/02, 14 iunie 2005, și *Petrenco*, citată anterior, pct. 55]. Un reportaj care relatează fapte susceptibile să contribuie la o dezbatere într-o societate democratică, care privește personalități politice în exercitarea funcțiilor oficiale ale acestora, nu poate fi asimilat, de exemplu, unui reportaj care privește detalii din viața privată a unei persoane care nu îndeplinește astfel de funcții (*Von Hannover*, citată anterior, pct. 63, și *Standard Verlags GmbH*, citată anterior, pct. 47).

Dacă, în primul caz, rolul presei corespunde funcției sale de „câine de pază” care are sarcina, în cadrul unei democrații, să comunice idei și informații privind probleme de interes public, acest rol pare mai puțin important în al doilea caz. În mod similar, dacă, în circumstanțe speciale, dreptul publicului de a fi informat poate privi chiar aspecte din viața privată a persoanelor publice, în special atunci când este vorba despre personalități publice, acest lucru nu este valabil, chiar dacă persoanele vizate se bucură de o anumită notorietate, în cazul în care fotografiile publicate și comentariile care le însoțesc se raportează exclusiv la detalii din viața lor privată sau au ca unic scop satisfacerea curiozității unui anumit segment al publicului în această privință (*Von Hannover*, citată anterior, pct. 65, cu trimiterile citate, și *Standard Verlags GmbH*, citată anterior, pct. 53; a se vedea și punctul 8 din Rezoluția Adunării Parlamentare – supra, pct. 51). În acest ultim caz, libertatea de exprimare impune o interpretare mai strictă [*Von Hannover*, citată anterior, pct. 66; *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, citată anterior, pct. 40; și *MGN Limited*, citată anterior, pct. 143].

γ) Comportamentul anterior al persoanei în cauză

92. Comportamentul persoanei în cauză înainte de publicarea reportajului sau faptul că fotografia în litigiu și informațiile aferente acesteia au fost deja publicate anterior reprezintă, de asemenea, elemente care trebuie să fie luate în considerare [*Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, citată anterior, pct. 52 și 53, și *Sapan*, citată anterior, pct. 34]. Totuși, simplul fapt că a cooperat cu presa anterior nu este de natură să priveze persoana în cauză de orice protecție împotriva publicării reportajului sau a fotografiei în cauză (*Egeland și Hanseid*, citată anterior, pct. 62).

δ) Modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora

93. Modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea lor joacă, de asemenea, un rol important. Curtea a hotărât deja că garanția oferită ziaristilor la art. 10, în ceea ce privește rapoartele privind probleme de interes general, este subordonată condiției ca aceștia să acționeze cu bună-credință, pe baza unor fapte exacte, și să furnizeze informații „fiabile și precise”, respectând deontologia jurnalistică [a se vedea, de exemplu, *Fressoz și Roire împotriva Franței* (MC), nr. 29183/95, pct. 54, CEDO 1999-I; *Pedersen și Baadsgaard*, citată anterior, pct. 78; și *Stoll împotriva Elveției* (MC), nr. 69698/01, pct. 103, CEDO 2007-V].

ε) Conținutul, forma și consecințele publicării

94. Modul în care sunt publicate un reportaj sau o fotografie și maniera în care persoana în cauză este prezentată în reportaj sau în fotografie pot, de asemenea, să fie luate în considerare [(*Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlagsgesellschaft m.b.H. împotriva Austriei* (nr. 3), nr. 66298/01 și 15653/02, pct. 47, 13 decembrie 2005; *Reklos și Davourlis împotriva Greciei*, nr. 1234/05, pct. 42, 15 ianuarie 2009; și *Jokitaipale și alții împotriva Finlandei*, nr. 43349/05, pct. 68, 6 aprilie 2010)]. Amploarea difuzării reportajului și a fotografiei poate fi, de asemenea, importantă, în funcție de ce tip de ziar este vorba, cu tiraj național sau local, important sau puțin important (*Karhuvaara și Iltalehti*, citată anterior, pct. 47, și *Gourguénidzé împotriva Georgiei*, nr. 71678/01, pct. 55, 17 octombrie 2006).

ζ) Gravitatea sancțiunii impuse

95. În cele din urmă, natura și gravitatea sancțiunilor impuse sunt factori care trebuie, de asemenea, să fie luați în considerare atunci când este apreciată proporționalitatea unei ingerințe în exercitarea libertății de exprimare (*Pedersen și Baadsgaard*, citată anterior, pct. 93, și *Jokitaipale și alții*, citată anterior, pct. 77).

b) Aplicarea în cazul de față

i. Contribuția la o dezbatere de interes general

96. Curtea remarcă faptul că articolele în litigiu privesc arestarea și condamnarea actorului X, adică fapte judiciare publice despre care se poate considera că prezintă un anumit interes general. Într-adevăr, publicul are, în principiu, un interes să fie informat și să se poată informa cu privire la proceduri penale, respectând totodată cu strictețe prezumția de nevinovăție (*News Verlags GmbH & Co.KG*, citată anterior, pct. 56; *Dupuis și alții*, citată anterior, pct. 37; și *Campos Dâmaso*, citată anterior, pct. 32; a se vedea și Recomandarea Rec(2003)13 a Comitetului de Miniștri și, în special, principiile 1 și 2 din anexa la aceasta – supra, pct. 50). Totuși, gradul acestui interes variază, putând evolua în cursul procedurii – din momentul arestării – în funcție de diverși factori, precum notorietatea persoanei în cauză, circumstanțele cauzei și orice element nou care apare în cursul procedurii.

ii. Notorietatea persoanei vizate și obiectul reportajului

97. Curtea evidențiază concluziile foarte diferite la care au ajuns instanțele naționale în cadrul aprecierii gradului de notorietate a lui X. Astfel, în opinia tribunalului regional, acesta nu era o personalitate aflată în centrul atenției publicului și nu reușise să devină atât de apropiat de public încât să fi renunțat la dreptul la protejarea persoanei sale, în ciuda notorietății în calitate de actor și a aparițiilor frecvente la televizor (supra, pct. 23). În schimb, curtea de apel a considerat că X era foarte cunoscut publicului, că se bucura de o popularitate mare și că, o anumită perioadă de timp, jucase rolul unui comisar de poliție, fără să fi devenit însă un model al aplicării legii, ceea ce ar fi justificat interesul publicului pentru faptul de a stabili dacă acesta se comporta în viața privată asemenea personajului său (supra, pct. 33 și 34).

98. Curtea consideră că, în principiu, aprecierea gradului de notorietate a unei persoane revine, în primul rând, instanțelor interne, în special în cazul în care este vorba despre o persoană cunoscută la scară națională. Aceasta evidențiază în speță faptul că, la momentul faptelor, X era actorul principal al unui serial polițist foarte popular, în care interpreta personajul central, comisarul Y. Popularitatea actorului se datora în special acestui serial din care, la momentul apariției primului articol, fuseseră difuzate 103 episoade, ultimele 54 cu X în rolul comisarului Y. Prin urmare, nu era vorba, astfel cum a sugerat aparent tribunalul regional, de un actor de plan secund a cărui notorietate rămăsese limitată, în ciuda unui număr mare de apariții în filme (peste 200 – supra, pct. 22). În această privință, este necesar să se remarce, de asemenea, faptul că curtea de apel a făcut referire nu numai la existența unor cluburi de admiratori ai lui X, dar și la faptul că admiratorii acestuia ar fi putut fi încurajați să îl imite consumând droguri, dacă infracțiunea nu ar fi fost săvârșită departe de ochii publicului (supra, pct. 32).

99. În plus, deși se poate afirma că, de regulă, publicul face distincție între un actor și personajul pe care acesta îl interpretează, poate exista totuși o legătură strânsă între popularitatea actorului în cauză și personajul pe care îl joacă în cazul în care, precum în speță, persoana în cauză este cunoscută în principal pentru rolul respectiv. În cazul lui X, acest rol era, în plus, cel al unui comisar de poliție, a cărui misiune era să asigure respectarea legii și să lupte împotriva criminalității. Or, acest fapt era de natură să crească interesul publicului de a fi informat cu privire la arestarea lui X pentru o săvârșirea unei infracțiuni. Ținând seama de aceste elemente și de termenii utilizați de instanțele naționale pentru a evalua gradul de notorietate a lui X, Curtea consideră că aceasta era suficient de mare pentru ca persoana în cauză să fie considerată drept personaj public. Acest considerent întărește, prin urmare, interesul publicului de a fi informat cu privire la arestarea lui X și la acțiunea penală pusă în mișcare împotriva sa.

100. În ceea ce privește obiectul reportajelor, instanțele naționale au considerat că infracțiunea săvârșită de X nu era minoră, cocaina fiind un drog puternic. Cu toate acestea, gravitatea infracțiunii era medie sau chiar minoră, având în vedere, pe de o parte, cantitatea mică de droguri care se afla în posesia lui X și care, în plus, era destinată consumului personal și, pe de altă parte, numărul mare de infracțiuni de acest tip și de procedurile penale aferente. Instanțele naționale nu au acordat multă importanță faptului că X fusese deja condamnat pentru o infracțiune similară, subliniind că era singurul antecedent judiciar al acestuia și că, în plus, fusese săvârșită în urmă cu câțiva ani. Acestea au concluzionat că interesul reclamantei de a publica articolele în litigiu se datora doar faptului că X era autorul unei infracțiuni care, dacă ar fi fost săvârșită de o persoană necunoscută, probabil că nu ar fi făcut niciodată obiectul unui reportaj (supra, pct. 20).

Curtea poate subscrie, în esență, la această apreciere. Totuși, aceasta amintește că arestarea lui X a avut loc în public, într-unul din corturile de la festivalul berii din München. Or, în opinia curții de apel, acest fapt genera un interes public important în speță, chiar dacă acest interes nu includea descrierea și caracterizarea infracțiunii în cauză, având în vedere că aceasta fusese săvârșită departe de ochii publicului.

iii. *Comportamentul lui X înainte de publicarea articolelor în litigiu*

101. Un alt factor este comportamentul anterior al lui X față de mass-media, având în vedere că el însuși dezvăluise detalii din viața sa privată într-un anumit număr de interviuri (supra, pct. 25). În opinia Curții, acesta dorise să fie în centrul atenției, astfel încât, ținând seama de notorietatea lui, „speranța legitimă” a acestuia de a i se proteja eficient viața privată era, prin urmare, limitată [a se vedea *mutatis mutandis*, *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, citată anterior, pct. 53, și, *a contrario*, *Eerikäinen și alții*, citată anterior, pct. 66].

iv. *Modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora*

102. În ceea ce privește modalitatea de obținere a informațiilor publicate, reclamanta susține că relatase arestarea lui X numai după divulgarea, de către autoritățile de urmărire penală, a faptelor și a identității acuzatului. De asemenea, aceasta afirmă că toate informațiile pe care le-a publicat fuseseră deja făcute publice, în special cu ocazia unei conferințe de presă și într-un comunicat de presă al parchetului (supra, pct. 69). Guvernul contestă faptul că a fost ținută o astfel de conferință de presă de către parchet și subliniază că, abia după apariția primului articol al reclamantei, procurorul W. a confirmat altor mijloace de informare în masă faptele relatate de aceasta.

103. Curtea remarcă faptul că documentele care i-au fost prezentate nu permit confirmarea afirmațiilor reclamantei referitoare la organizarea unei conferințe de presă și difuzarea unui comunicat de presă anterior publicării primului articol. Dimpotrivă, în urma unei întrebări adresate de Curte în ședință, afirmațiile în cauză s-au dovedit a fi nefondate. Curtea consideră că atitudinea reclamantei în această privință este regretabilă.

104. Totuși, din hotărârile judecătorești pronunțate în speță și din observațiile părților la procedura internă rezultă că acest aspect nu a fost dezbătut în fața instanțelor naționale. În scopul examinării prezentei cereri, Curtea se limitează, prin urmare, la a observa că reclamanta a anexat la toate replicile sale din diversele proceduri interne declarația unuia dintre ziariștii săi privind modalitatea în care fuseseră obținute informațiile publicate la 29 septembrie 2004 (supra, pct. 11 și 12), declarație a cărei veridicitate nu a fost contestată de Guvern. În consecință, deși reclamanta nu poate pretinde în mod întemeiat faptul că a publicat pur și simplu informații care fuseseră făcute publice la o conferință de presă a Parchetului din München, nu este mai puțin adevărat că confirmarea informațiilor publicate și, în special, identitatea lui X proveneau de la poliție și de la procurorul W., care, la momentul faptelor, era, în plus, purtătorul de cuvânt al Parchetului din München.

105. În consecință, având în vedere că primul articol era întemeiat pe informații transmise de atașatul de presă al Parchetului din München, acesta avea o bază factuală suficientă [*Bladet Tromsø și Stensaas*, citată anterior, pct. 72; *Eerikäinen și alții*, citată anterior, pct. 64; și *Pipi împotriva Turciei* (dec.), nr. 4020/03, 15 mai 2009]. De asemenea, veridicitatea faptelor relatate de cele două reportaje nu a fost contestată de părți la procedura internă și nici de părți la procedura în fața Curții (a se vedea *Karhuvaara and Iltalehti*, citată anterior, pct. 44).

106. Totuși, pentru instanțele naționale care au examinat cauza, faptul că aceste informații proveneau de la Parchetul din München însemna pur și simplu că reclamanta putea să se bazeze pe veridicitatea lor, dar nu o scutea pe aceasta de obligația de a pune în balanță interesul său de a le publica și interesul lui X la respectarea vieții sale private. În opinia acestora, punerea în balanță putea fi realizată doar de presă, deoarece o autoritate publică nu era în măsură să știe în ce fel sau sub ce formă urma să fie difuzată informația respectivă (supra, pct. 27-30).

107. Conform Curții, nimic nu sugerează că nu a fost realizată o astfel de punere în balanță. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că, ținând seama de natura infracțiunii săvârșite de X, de gradul său de notorietate, de circumstanțele arestării sale și de veridicitatea

informațiilor în cauză, reclamanta, după ce a obținut confirmarea informațiilor în cauză de către înseși autoritățile de urmărire penală, nu avea motive suficiente de puternice să creadă că trebuia să păstreze anonimatul lui X. În acest context, trebuie să se amintească, de asemenea, că procurorul W. a confirmat altor reviste și unor canale de televiziune toate informațiile dezvăluite de reclamantă în ziua apariției primului articol. De asemenea, la apariția celui de-al doilea articol, faptele care au condus la condamnarea lui X erau deja cunoscute de public (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Aleksey Ovchinnikov împotriva Rusiei*, nr. 24061/04, pct. 49, 16 decembrie 2010). De altfel, însăși curtea de apel a considerat că reclamantei i se putea reproșa doar o neglijență minoră, având în vedere că informațiile comunicate de parchet o determinaseră să considere că reportajul în litigiu era legal (supra, pct. 35). În opinia Curții, nu s-a demonstrat că reclamanta a acționat cu rea-credință publicând articolele în litigiu.

v. Conținutul, forma și consecințele articolelor în litigiu

108. Curtea remarcă faptul că primul articol s-a limitat la a relata arestarea lui X, informațiile obținute de W. și aprecierea juridică a gravității infracțiunii de către un expert juridic (supra, pct. 13). În ceea ce privește cel de-al doilea articol, acesta nu a făcut decât să relateze pedeapsa pronunțată de tribunal la sfârșitul unei ședințe publice și după mărturia lui X (supra, pct. 15). Prin urmare, articolele nu au dezvăluit detalii din viața privată a lui X, ci au privit, în esență, circumstanțele și urmările arestării (*Flinkkilä și alții*, citată anterior, pct. 84, și *Jokitaipale și alții*, citată anterior, pct. 72). Acestea nu conțineau nicio expresie insultătoare sau afirmație nefondată (a se vedea jurisprudența citată supra, pct. 82). Faptul că în primul articol au fost folosite anumite expresii destinate în mod verosimil să capteze atenția publicului nu poate, în sine, să ridice o problemă în temeiul jurisprudenței Curții (*Flinkkilä și alții*, citată anterior, pct. 74, și *Pipi*, decizie citată anterior).

În plus, Curtea observă că tribunalul regional a interzis publicarea fotografiilor care însoțeau articolele în litigiu și că reclamanta nu a contestat această interdicție. Prin urmare, aceasta consideră că forma articolelor în litigiu nu a reprezentat un motiv pentru interzicerea publicării lor. De asemenea, Guvernul nu a demonstrat că publicarea articolelor avusese consecințe reale asupra lui X.

vi. Gravitatea sancțiunii impuse reclamantei

109. În cele din urmă, în ceea ce privește gravitatea sancțiunilor impuse reclamantei, Curtea consideră că, deși au fost indulgente, acestea au putut exercita un efect descurajant asupra reclamantei. În orice caz, acestea nu se justificau având în vedere elementele enumerate mai sus.

c) Concluzie

110. În concluzie, deși pertinente, motivele prezentate de statul pârât nu sunt suficiente pentru a stabili că ingerința incriminată era necesară într-o societate democratică. În ciuda marjei de apreciere de care dispun în materie statele contractante, Curtea consideră că nu există un raport de proporționalitate rezonabil între, pe de o parte, restricțiile impuse de instanțele naționale în ceea ce privește dreptul societății reclamante la libertatea de exprimare și, pe de altă parte, scopul legitim urmărit.

111. Prin urmare, a fost încălcat art. 10 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

112. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

113. Societatea reclamantă solicită 27 734,28 EUR cu titlu de prejudiciu material, sumă care corespunde amenzii contravenționale și penalităților pe care a trebuit să i le plătească lui X (11 000 EUR, a se vedea supra, pct. 31 și 46), cheltuielilor de judecată ale lui X (1 261,84 EUR, a se vedea supra, pct. 18 și 40) și onorariilor avocaților lui X (15 472,44 EUR) pe care aceasta a fost obligată să le ramburseze. În această ultimă privință, aceasta a făcut trimitere la hotărârea *Verlagsgruppe News GmbH împotriva Austriei (nr. 2)* (nr. 10520/02, pct. 46, 14 decembrie 2006).

114. Guvernul nu s-a pronunțat cu privire la acest aspect.

115. Curtea constată că există o legătură de cauzalitate suficientă între încălcarea constatată și sumele solicitate, cu excepția sumei de 5 000 EUR corespunzătoare penalităților. În consecință, acordă 17 734, 28 EUR cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

116. Reclamanta solicită 32 522,80 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată. Această sumă include cheltuielile de judecată (6 610 EUR) și onorariile avocaților pentru toate procedurile în fața instanțelor civile (13 972,50 EUR), în fața Curții Constituționale Federale (5 000 EUR) și în fața Curții (5 000 EUR), precum și cheltuielile de traducere pentru procedura în fața Curții (1 941,30 EUR). Reclamanta precizează că, deși a convenit cu avocații o valoare a onorariilor mai ridicată, aceasta nu solicită decât sumele corespunzătoare baremelor stabilite de lege. În ceea ce privește sumele solicitate pentru introducerea acțiunii în fața Curții Constituționale Federale și pentru depunerea cererii în fața Curții, reclamanta lasă acest aspect la aprecierea Curții, precizând totodată că solicită cel puțin suma de 5 000 EUR pentru fiecare procedură.

117. Guvernul remarcă faptul că reclamanta limitează solicitările sale privind onorariile avocaților la sumele prevăzute de baremele aplicabile în Germania, ceea ce nu este criticabil. Totuși, acesta contestă sumele solicitate pentru procedura în fața Curții Constituționale Federale și în fața Curții din cauza absenței detaliilor. Acesta precizează că în cazul în care Curtea Constituțională Federală respinge un recurs constituțional, aceasta stabilește, de regulă, valoarea litigiului la 4 000 EUR. Onorariile avocaților aferente s-ar ridica în acest caz la 500 EUR, cu toate cheltuielile incluse.

118. Curtea consideră rezonabile sumele solicitate și, în consecință, le acordă.

C. Dobânzi moratorii

119. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea

1. *Disjunge*, în unanimitate, cererile *Von Hannover împotriva Germaniei* (nr. 40660/08 și 60641/08) de prezenta cerere;
2. *Declară*, în unanimitate, prezenta cerere admisibilă;
3. *Hotărăște*, cu doisprezece voturi la cinci, că a fost încălcat art. 10 din Convenție;
4. *Hotărăște*, cu doisprezece voturi la cinci,

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni, următoarele sume:

i. 17 734,28 EUR (șaptesprezece mii șapte sute treizeci și patru de euro și douăzeci și opt de cenți), la care se adaugă orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de prejudiciu material;

ii. 32 522,80 EUR (treizeci și două de mii cinci sute douăzeci și doi de euro și optzeci de cenți), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit de către reclamantă, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. *Respinge*, în unanimitate, cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limbile franceză și engleză și pronunțată în ședință publică la Palatul Drepturilor Omului de la Strasbourg, la 7 februarie 2012.

Michael O'Boyle
Grefier adjunct

Nicolas Bratza
Președinte

În conformitate cu art. 45 § 2 din convenție și 74 § 2 din regulament, la prezenta hotărâre este anexat un rezumat al opiniei separate a judecătorului López Guerra, la care s-au raliat judecătorii Jungwiert, Jaeger, Villiger și Poalelungi.

N.B.

M.O'B.

**Opinia separată a judecătorului López Guerra
la care se raliază judecătorii Jungwiert, Jaeger, Villiger și Poalelungi
(Traducere)**

Nu subscriu la constatarea Marii Camere privind încălcarea art. 10 din convenție. În opinia mea, Marea Cameră nu avea niciun motiv pentru a concluziona, în speță, că instanțele interne nu au protejat în mod corespunzător dreptul societății reclamante la libertatea de exprimare.

Bineînțeles că sunt de acord cu modul în care Marea Cameră s-a pronunțat cu privire la faptele cauzei. Aceasta a stabilit în mod întemeiat că a existat o ingerință în exercitarea de către societatea reclamantă a dreptului său la libertatea de exprimare, astfel cum este recunoscut la art. 10 din convenție (în speță, dreptul de a publica anumite informații), ca urmare a sancțiunilor judiciare impuse reclamantei pentru publicarea în presă a două articole privind arestarea și condamnarea unui terț. Mă raliez, de asemenea, la concluzia Marii Camere conform căreia sancțiunile erau prevăzute de lege și urmăreau un scop legitim, și anume respectarea drepturilor altora, în speță dreptul la respectarea vieții private (inclusiv dreptul la respectarea reputației), protejat de art. 8 din convenție. Aprob, de asemenea, declarația Marii Camere (pct. 76 din hotărâre) conform căreia Curtea trebuie să stabilească dacă sancțiunile erau necesare, într-o societate democratică, în sensul art. 10 § 2 din convenție. În plus, astfel cum se precizează la punctele următoare din hotărâre, pentru a răspunde la această întrebare, Curtea trebuie să stabilească dacă instanțele interne au pus în balanță în mod corespunzător drepturile și interesele concurente, și anume dreptul la libertatea de exprimare, pe de o parte, și dreptul la respectarea vieții private, pe de altă parte.

Divergența mea de opinie cu hotărârea Marii Camere derivă din următorul raționament. Conform jurisprudenței sale constante, citată în prezenta hotărâre, [*Petrenco*

împotriva Moldovei, nr. 20928/05, pct. 54, 30 martie 2010, *Petrov împotriva Bulgariei* (dec.), nr. 27103/04, 2 noiembrie 2010, și *Polanco Torres și Movilla Polanco împotriva Spaniei*, nr. 34147/06, pct. 40, 21 septembrie 2010], Curții nu îi revine sarcina de a se substitui instanțelor naționale competente pentru a judeca fondul cauzei, ci are obligația de a controla hotărârile pronunțate de aceste instanțe în exercitarea puterii lor de apreciere. În ceea ce privește respectarea art. 10 din convenție, instanțele interne beneficiază de o anumită marjă de apreciere [*Von Hannover împotriva Germaniei*, nr. 59320/00, pct. 57, CEDO 2004-VI, și *Lappalainen împotriva Finlandei* (dec.), nr. 22175/06, 20 ianuarie 2009] deși, astfel cum, de altfel, a subliniat Marea Cameră în prezenta hotărâre (pct. 86), hotărârile acestora sunt supuse controlului Curții. În această privință, Curtea a stabilit o serie de criterii care trebuie aplicate pentru a aprecia modul în care instanțele naționale pun în balanță drepturi contradictorii, în special contribuția informațiilor publicate la o dezbatere de interes general, comportamentul anterior și gradul de notorietate a persoanei în cauză, conținutul și veridicitatea informațiilor, precum și natura sancțiunilor și a pedepselor aplicate. Atunci când pun în balanță drepturile contradictorii din cauzele cu care sunt sesizate, autoritățile naționale (în speță instanțele naționale) trebuie să aplice aceste criterii pentru a adopta o decizie, aplicând totodată dreptul intern atunci când procedează, cu beneficiul unei examinări directe, la aprecierea faptelor și a circumstanțelor cauzei.

Pentru a-și exercita atribuțiile de control fără a deveni o instanță de gradul patru de jurisdicție, în cadrul sarcinii sale constând în a garanta respectarea drepturilor protejate de convenție, Curtea trebuie, în esență, în acest tip de cauze, să verifice dacă instanțele interne au pus în balanță în mod corespunzător drepturile contradictorii și au ținut seama de criteriile relevante care decurg din jurisprudența Curții, fără să comită o eroare evidentă sau să negligeze un factor important. În cazul în care sunt respectate aceste condiții prealabile, adică instanțele interne au pus în balanță în mod expres drepturile și interesele concurente și au aplicat criteriile relevante care decurg din jurisprudența menționată, aprecierea suplimentară de către Curte a intereselor concurente, examinând încă o dată faptele și circumstanțele cauzei, este echivalentă cu erijarea acesteia într-o instanță de gradul patru de jurisdicție (sau, precum în speță, de gradul cinci).

În prezenta cauză, instanțele interne (în principal tribunalul regional și Curtea de Apel Hamburg) au procedat cu siguranță la punerea în balanță impusă. Pentru fiecare articol publicat, în două ocazii consecutive, aceste instanțe au apreciat interesele concurente care decurg din libertatea de exprimare și protejarea vieții private. Într-o motivare amplă, acestea au explicat hotărârile lor definitive și motivele pentru care au acordat o importanță mai mare protejării dreptului la respectarea vieții private și a reputației. În hotărârile lor, au examinat în detaliu diversele aspecte ale problemei, în special interesul publicului de a fi informat, gradul de notorietate a persoanei vizate, natura infracțiunii de care a fost învinuită și ulterior acuzată și pentru care a fost condamnată, precum și gravitatea sancțiunii impuse societății reclamante. În plus, deși indirect, instanța de apel națională s-a bazat în mod conștient pe criteriile Curții, făcând referire la hotărârea Curții Federale de Justiție din 15 noiembrie 2005, care citează și aplică în mod expres criteriile care decurg din hotărârea *Hannover împotriva Germaniei* din 24 iunie 2004.

În mod cert, este posibil ca instanțele interne să aplice criteriile relevante în mod evident nerezonabil sau să nu aprecieze în mod corespunzător anumiți factori importanți. Totuși, în speță, hotărârile pronunțate atât de tribunalul regional, cât și de Curtea de Apel Hamburg, demonstrează că ambele instanțe au pus cu atenție în balanță ansamblul de fapte relevante în cauză, beneficiind de cunoștințele lor și de contactul continuu cu realitatea socială și culturală a țării lor, într-un mod care nu poate fi considerat arbitrar, neglijent sau în mod evident nerezonabil.

Ținând seama de elementele precedente, consider că, în speță, nu există niciun motiv de natură să justifice controlul de către Curte al hotărârilor pronunțate de instanțele interne. Acestea au pus în balanță interesele concurente, aplicând criteriile relevante în acest scop. Nu

au comis nicio eroare evidentă de apreciere și nu au neglijat niciun factor pertinent. Cu toate acestea, în speță, în loc să își concentreze aprecierea pe chestiunea de a stabili dacă instanțele interne au aplicat în mod eficient criteriile menționate anterior, Marea Cameră a ales să reexamineze aceleași fapte precum cele care fuseseră deja examinate de instanțele naționale, în ciuda faptului că instanțele interne realizaseră deja o apreciere detaliată a circumstanțelor cauzei într-un mod care nu era evident nerezonabil și cu beneficiul suplimentar al examinării lor directe în contextul în care au avut loc evenimentele. Analizând aceleași fapte, aplicând aceleași criterii și realizând același exercițiu de punere în balanță ca și instanțele naționale, Marea Cameră a ajuns la o concluzie diferită, acordând o importanță mai mare protejării dreptului la libertatea de exprimare decât protejării dreptului la respectarea vieții private. Totuși, tocmai acest lucru nu intră în atribuțiile Curții în conformitate cu jurisprudența sa, adică aceasta nu are sarcina de a se erija într-o instanță de gradul patru de jurisdicție, pentru a repeta o examinare efectuată în mod corespunzător de către instanțele naționale.